

บทที่ 3

การใช้ภาษาในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกที่ได้จากการเก็บข้อมูลนักเรียนออทิสติกของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูล 5 ประเด็นหลัก ได้แก่ การวิเคราะห์การออกเสียง การวิเคราะห์คำ การวิเคราะห์วลี การวิเคราะห์ประโยค และการวิเคราะห์สัมพันธสารจากการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.การวิเคราะห์การออกเสียงของเด็กออทิสติก

การวิเคราะห์การออกเสียงที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ จากการวิเคราะห์พบว่าเด็กออทิสติกออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทยได้ค่อนข้างชัดเจน แต่ยังพบข้อบกพร่องด้านการออกเสียงโดยปรากฏการแปรเสียงบางหน่วยเสียง สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

1.1 การออกเสียงพยัญชนะ

1.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว

จากการวิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาไทยที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกทั้ง 21 หน่วยเสียง พบว่าเด็กออทิสติกออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวได้ถูกต้องโดยไม่ปรากฏการแปรทั้งสิ้น 12 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, p^h, b, k, k^h, ʔ, f, h, m, ŋ, w, j/ และออกเสียงโดยปรากฏการแปรทั้งสิ้น 9 หน่วยเสียง ได้แก่ (t, t^h, d, tɕ, tɕ^h, s, n, r, l) สามารถแสดงรายละเอียดดังปรากฏในพยางค์ต่อไปนี้

1.1.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ไม่ปรากฏการแปรเสียง

/p/ เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง เช่น

‘ปู’ /pu:/^{*} ‘ปิ่น’ /pi:n/ ‘โปโป’ /po: po:/^{**}

^{*}/.../ หมายถึง เสียงที่เป็นรูปมาตรฐานในภาษาไทย

^{**}คำว่า “โปโป” หมายถึง ชื่อของช้างที่เป็นตัวละครในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก

/p^h/ เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง เช่น

‘พิษ’ /p^hít/ ‘พื้น’ /p^huín/ ‘ฟัน’ /p^hôn/

/b / เสียงกัก ก้อง ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง เช่น

‘บน’ /bon/ ‘บาตร’ /bà:t/ ‘บอก’ /bò:k/

/k / เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม เพดานอ่อน คำที่ออกเสียง เช่น

‘กิน’ /kin/ ‘เกาะ’ /kò:/ ‘ก่อน’ /kò:n/

/k^h/ เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม เพดานอ่อน คำที่ออกเสียง เช่น

‘เขา’ /k^háw/ ‘คน’ /k^hon/ ‘ข้าว’ /k^hâ:w/

/ʔ / เสียงกัก ไม่ก้อง เส้นเสียง คำที่ออกเสียง เช่น

‘อีก’ /ʔi:k/ ‘อิม’ /ʔim/ ‘อัน’ /ʔan/

/f / เสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง ริมฝีปาก-ฟัน คำที่ออกเสียง เช่น

‘ฟ้า’ /fá:/ ‘ฝีมือ’ /fí: mu:/ ‘ฝั่ง’ /fan/

/h / เสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง เส้นเสียง คำที่ออกเสียง เช่น

‘ห้อง’ /hôn/ ‘หิน’ /hín/ ‘เห็น’ /hěn/

/m / เสียงนาสิก ก้อง ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง เช่น

‘หมา’ /mǎ/ ‘แม่’ /mê:/ ‘มัน’ /man/

/ŋ / เสียงนาสิก ก้อง เพดานอ่อน คำที่ออกเสียง เช่น

‘งอก’ /ŋô:k/ ‘แง แง’ /ŋɛ: ŋɛ:/ ‘งา’ /ŋa:/

/w / เสียงกึ่งสระ ก้อง ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง เช่น

‘ว่า’ /wâ:/ ‘วัน’ /wan/ ‘วัด’ /wát/

/j/ เสียงกึ่งสระ ก้อง เพดานแข็ง คำที่ออกเสียง เช่น

‘ยาย’ /ja:j/ ‘หยุด’ /jùt/ ‘ยิ้มแย้ม’ /jím jé:m/

1.1.1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ปรากฏการแปรเสียง

(t) * เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 4 รูป ได้แก่

[t, t̚, d, tɕ]

[t] เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง เช่น

‘ต้น’ /tôn/ แปรเป็น ‘ต้น’ [tôn]**

[t̚] เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ฐานฟัน คำที่ออกเสียง เช่น

‘ตัว’ /tua/ แปรเป็น ‘ตัว’ [t̚ua]

[d] เสียงกัก ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘ต้น’ /tuèn/ แปรเป็น ‘ต้น’ [dù:n]

[tɕ] เสียงกักเสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีลม ปุ่มเหงือก-เพดานแข็ง

คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘ตลอด’ /ta lò:t/ แปรเป็น ‘ตลอด’ [tɕa lò:t]

(t^h) เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม ฐานฟัน-ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 3 รูป ได้แก่

[t^h, t̚^h, t]

[t^h] เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม ฐานฟัน-ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง

เช่น

‘เที่ยว’ /t^hiaw/ แปรเป็น ‘เที่ยว’ [t^hiaw]

[t̚^h] เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม ฐานฟัน คำที่ออกเสียง เช่น

‘แทน’ /t^hɛ:n/ แปรเป็น ‘แทน’ [t̚^hɛ:n]

* (...) หมายถึง หน่วยเสียงที่มีการแปร

** [...] หมายถึง เสียงแปร

[t] เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘บิณฑบาต’ /bin t^ha bà:t/ แปรเป็น ‘บิณฑบาต’ [bin tàʔ bà:t]

(d) เสียงกัก ก้อง ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 2 รูป ได้แก่ [d, ɗ]

[d] เสียงกัก ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง เช่น

‘ดี’ /di:/ แปรเป็น ‘ดี’ [di:]

[ɗ] เสียงกัก ก้อง ฐานฟัน คำที่ออกเสียง เช่น

‘เดิน’ /dɔ:n/ แปรเป็น ‘เดิน’ [ɗɔ:n]

(tɕ) เสียงกักเสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีลม ปุ่มเหงือก-เพดานแข็ง พบรูปแปร 2 รูป ได้แก่ [tɕ, c]

[tɕ] เสียงกักเสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีลม ปุ่มเหงือก-เพดานแข็ง คำที่ออกเสียง เช่น

‘จับ’ /tɕàp/ แปรเป็น ‘จับ’ [tɕap]

[c] เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม เพดานแข็ง คำที่ออกเสียง เช่น

‘จบ’ /tɕòp/ แปรเป็น ‘จบ’ [còp]

(tɕ^h) เสียงกักเสียดแทรก ไม่ก้อง มีลม ปุ่มเหงือก-เพดานแข็ง พบรูปแปร 2 รูป ได้แก่ [tɕ^h, tɕ]

[tɕ^h] เสียงกักเสียดแทรก ไม่ก้อง มีลม ปุ่มเหงือก-เพดานแข็ง คำที่ออกเสียง เช่น

‘ชุด’ /tɕ^hút/ แปรเป็น ‘ชุด’ [tɕ^hút]

[tɕ] เสียงกักเสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีลม ปุ่มเหงือก-เพดานแข็ง คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘ช้าง’ /tɕ^há:ŋ/ แปรเป็น ‘ช้าง’ [tɕá:ŋ]

(s) เสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 3 รูป ได้แก่ [s, ʂ, tɕ]

[s] เสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง เช่น

‘สอง’ /sɔːŋ/ แปรเป็น ‘สอง’ [sɔːŋ]

[ʂ] เสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง ฐานฟัน คำที่ออกเสียง เช่น

‘สัตว์’ /sət/ แปรเป็น ‘สัตว์’ [ʂət]

[tɕ] เสียงกักเสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีลม ปุ่มเหงือก-เพดาน
แข็ง คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘เสร็จ’ /sət/ แปรเป็น ‘เสร็จ’ [tɕət]

(n) เสียงนาสิก ก้อง ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 3 รูป ได้แก่ [n, ŋ, ɲ]

[n] เสียงนาสิก ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง เช่น

‘นาน’ /na:n/ แปรเป็น ‘นาน’ [na:n]

[ŋ] เสียงนาสิก ก้อง ฐานฟัน คำที่ออกเสียง เช่น

‘เณร’ /ne:n/ แปรเป็น ‘เณร’ [ŋe:n]

[ɲ] เสียงนาสิก ก้อง เพดานอ่อน คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘อย่างนี้’ /jəːŋ nɪː/ แปรเป็น ‘อย่างนี้’ [jəːŋ ɲɪː]*

(r) เสียงกระทบ ก้อง ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 4 รูป ได้แก่ [ɾ, l, ɭ, ɳ]

[ɾ] เสียงกระทบ ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง เช่น

‘แรก’ /rê:k/ แปรเป็น ‘แรก’ [ɾê:k]

*คำว่า “อย่างนี้” เป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเสียงจาก /jəːŋ nɪː/ เป็น [jəːŋ ɲɪː] หรือ [jəːŋ ɳɪa] เช่นเดียวกัน เนื่องจากเสียง /n/ เกิดการกลมกลืนเสียงกับเสียง /ŋ/ ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์หน้า

[l] * เสียงข้างลิ้น ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง เช่น

‘เรียก’ /rɪak/ แปลเป็น ‘เรียก’ [ɲak]

[ɺ] เสียงข้างลิ้น ก้อง ฐานฟัน คำที่ออกเสียง เช่น

‘โรงเรียน’ /ro:ŋ rian/ แปลเป็น ‘โรงเรียน’ [ɺo:ŋ ɺian]

[ŋ] เสียงนาสิก ก้อง เพดานอ่อน คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘อย่างไร’ /jə:ŋ raj/ แปลเป็น ‘อย่างไร’ [jaŋ ɲaj] **

(1) เสียงข้างลิ้น ก้อง ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 3 รูป ได้แก่ [l, ɺ, r]

[l] เสียงข้างลิ้น ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง เช่น

‘กลับ’ /ləp/ แปลเป็น ‘กลับ’ [ləp]

[ɺ] เสียงข้างลิ้น ก้อง ฐานฟัน คำที่ออกเสียง เช่น

‘แล้ว’ /lɛ:w/ แปลเป็น ‘แล้ว’ [ɺɛ:w]

[r] เสียงกระทบ ก้อง ปุ่มเหงือก การแปรเป็นเสียงนี้เกิดจากการออกเสียงด้วยความระมัดระวังเกินเหตุ (Hypercorrection) คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘น้ำลาย’ /nám la:j/ แปลเป็น ‘น้ำลาย’ [nám ra:j]

เมื่อนำหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวทั้ง 21 หน่วยเสียงที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทดสอบมาพิจารณาจะเห็นว่า หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวบางหน่วยเสียงไม่ปรากฏการแปรและบางหน่วยเสียงปรากฏการแปรเสียงต่างกันออกไป โดยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

* หน่วยเสียงพยัญชนะต้น (r) เป็นหน่วยเสียงที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเป็นเสียง [l] เช่นเดียวกัน เนื่องจากเสียง [l] เป็นเสียงที่เคลื่อนไหวฐานกรณในการออกเสียงได้ง่ายกว่า

** คำว่า “อย่างไร” เป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเสียงจาก /jə:ŋ raj/ เป็น [jaŋ ɲaj] เช่นเดียวกัน เนื่องจากเสียง /r/ เกิดการกลมกลืนเสียงกับเสียง /ŋ/ ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์หน้า

ตารางที่ 1 ตารางแสดงการแปรหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว	รูปแปร
/p/	-
/p ^h /	-
/b/	-
(t)	[t, t̚, d, tɕ]
(t ^h)	[t ^h , t̚ ^h , t]
(d)	[d, d̚]
(tɕ)	[tɕ, c]
(tɕ ^h)	[tɕ ^h , tɕ]
/k/	-
/k ^h /	-
/ŋ/	-
/f/	-
(s)	[s, s̚, tɕ]
/h/	-
/m/	-
(n)	[n, n̚, ɲ]
/ɲ/	-
(r)	[r, l, l̚, ɲ]
(l)	[l, l̚, r]
/w/	-
/j/	-

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าเด็กออกเฑาะออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในภาษาไทยได้ถูกต้องทั้งสิ้น 12 หน่วยเสียง และออกเสียงไม่ถูกต้องโดยเกิดการแปรเสียงทั้งสิ้น 9 หน่วยเสียง ได้แก่ (t, t^h, d, tɕ, tɕ^h, s, n, r, l) เมื่อพิจารณาการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของเด็กออกเฑาะออกเสียงทั้ง 21 หน่วยเสียงแล้วเป็นที่น่าสังเกตว่า หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ไม่ปรากฏการแปรเสียงจะอยู่ในกลุ่มที่มีฐานกรณ์การเกิดเสียงที่ริมฝีปาก ริมฝีปาก-ฟัน เพดานอ่อน และเส้นเสียง ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ปรากฏการแปรเสียงจะอยู่ในกลุ่มที่มีฐานกรณ์การเกิดเสียงที่ปุ่มเหงือก และเพดานแข็ง เมื่อพิจารณาหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่เกิดการแปรเสียงทั้ง 9 หน่วยเสียง พบว่าหน่วยเสียงที่เกิดการแปรเสียงบางหน่วยเสียงสามารถเกิดขึ้นได้กับบุคคลทั่วไป เช่นกัน เช่น (r) ~ [l], (n) ~ [ɲ] และบางหน่วยเสียงเกิดจากความบกพร่องในการออกเสียงของเด็กเฉพาะคน โดยเกิดจากการวางอวัยวะภายในช่องปากไม่ตรงตามตำแหน่งการเกิดเสียงส่วนมากเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวกลุ่มที่มีฐานกรณ์การเกิดเสียงที่ปุ่มเหงือก และแปรไป

* สัญลักษณ์ ~ หมายถึงการแปรเสียงของหน่วยเสียงเดียวกัน

เป็นกรใช้ฐานฟันในการออกเสียง เช่น (t) ~ [t̚], (d) ~ [d̚], (s) ~ [s̚] หรือบางหน่วยเสียงอาจเกิดจากความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่เก็บข้อมูลเท่านั้น ได้แก่ (t) ~ [d], [tɕ]

1.1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ

จากการวิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะต้นควบในภาษาไทยที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิศติพบว่า หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในภาษาไทยของเด็กออกทิศติปรากฏทั้งสิ้น 10 หน่วยเสียง ทั้งนี้หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่เด็กออกทิศติออกเสียงได้ถูกต้องโดยไม่ปรากฏการแปรมิเพียง 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /kw, k^hw/ ส่วนหน่วยเสียงที่ปรากฏการแปรมิทั้งสิ้น 8 หน่วยเสียง ได้แก่ (pr, pl, p^hr, p^hl, tr, kl, k^hr, k^hl) สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

1.1.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ไม่ปรากฏการแปรเสียง

/kw/ เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม เพดานอ่อน ควบกล้ำกับเสียงกึ่งสระ ก้อง ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘กว่า’ /kwà:/

/k^hw/ เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม เพดานอ่อน ควบกล้ำกับเสียงกึ่งสระ ก้อง ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘ความดี’ /k^hwa:m di:/

1.1.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ปรากฏการแปรเสียง

(pr) เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ริมฝีปาก ควบกล้ำกับเสียงกระทบ ก้อง ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 1 รูป ได้แก่ [pɤ^{*}]

[pɤ] เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง เช่น

‘แปร่งฟัน’ /pre:ŋ fan/ แปรเป็น ‘แปร่งฟัน’ [pɤe:ŋ fan]

(pl) เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ริมฝีปาก ควบกล้ำกับเสียงข้างลิ้น ก้อง ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 2 รูป ได้แก่ [pl, pɤ]

[pl] เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ริมฝีปาก ควบกล้ำกับเสียงข้างลิ้น ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียงได้แก่

*[ɤ] หมายถึง การละเสียง จากตัวอย่าง [pɤ] เป็นรูปแปรของหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ (pr) ที่ละเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 (r)

‘ปลุก’ /plùk/ แปรเป็น ‘ปลุก’ [plùk]

[p^hø] เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ริมฝีปาก คำที่ออกเสียงได้แก่

‘ปลอม’ /plɔːm/ แปรเป็น ‘ปลอม’ [pøwːm]

(p^hr) เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม ริมฝีปาก ควบกล้ำกับเสียงกระทบ ก้อง
ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 2 รูป ได้แก่ [p^hr, p^hø]

[p^hr] เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม ริมฝีปาก ควบกล้ำกับเสียงกระทบ
ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘พระ’ /p^hrǎʔ/ แปรเป็น ‘พระ’ [p^hrǎʔ]

[p^hø] เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง เช่น

‘เพราะ’ /p^hrǎʔ/ แปรเป็น ‘เพราะ’ [p^høʔ]

(p^hl) เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม ริมฝีปาก ควบกล้ำกับเสียงข้างลิ้น ก้อง
ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 3 รูป ได้แก่ [p^hl, p^hr, p^hø]

[p^hl] เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม ริมฝีปาก ควบกล้ำกับเสียงข้างลิ้น
ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘ปลัก’ /p^hlǎk/ แปรเป็น ‘ปลัก’ [p^hlǎk]

[p^hr] เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม ริมฝีปาก ควบกล้ำกับเสียงกระทบ
ก้อง ปุ่มเหงือก การแปรเป็นเสียงนี้เกิดจากการออกเสียงด้วยความระมัดระวังเกินเหตุ
(Hypercorrection) เช่นเดียวกับการแปรเป็นเสียง [r] ในพยัญชนะต้นเดี่ยว คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘ผลอ’ /p^hlǎʔ/ แปรเป็น ‘ผลอ’ [p^hrǎʔ]

[p^hø] เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง เช่น

‘เพลง’ /p^hlɛːŋ/ แปรเป็น ‘เพลง’ [p^høɛːŋ]

(tr) เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ปุ่มเหงือก ควบกล้ำกับเสียงกระทบ ก้อง
ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 1 รูป ได้แก่ [tø]

[tɔ̌] เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘ตรง’ /toŋ/ แปรเป็น ‘ตรง’ [tɔ̌ŋ]

(kl) เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม เพดานอ่อน ควบกล้ำกับเสียงข้างลิ้น ก้อง
ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 2 รูป ได้แก่ [kl, kɔ̌]

[kl] เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม เพดานอ่อน ควบกล้ำกับเสียงข้าง
ลิ้น ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘กล้วย’ /klûaj/ แปรเป็น ‘กล้วย’ [klûaj]

[kɔ̌] เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม เพดานอ่อน คำที่ออกเสียง เช่น

‘กลับ’ /klàp/ แปรเป็น ‘กลับ’ [kɔ̌àp]

(kʰr) เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม เพดานอ่อน ควบกล้ำกับเสียงกระทบ ก้อง
ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 2 รูป ได้แก่ [kʰr, kʰɔ̌]

[kʰr] เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม เพดานอ่อน ควบกล้ำกับเสียง
กระทบ ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง เช่น

‘ครู’ /kʰru:/ แปรเป็น ‘ครู’ [kʰru:]

[kʰɔ̌] เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม เพดานอ่อน คำที่ออกเสียง เช่น

‘ครับ’ /kʰráp/ แปรเป็น ‘ครับ’ [kʰɔ̌áp]

(kʰl) เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม เพดานอ่อน ควบกล้ำกับเสียงข้างลิ้น ก้อง
ปุ่มเหงือก พบรูปแปร 1 รูป ได้แก่ [kʰɔ̌]

[kʰɔ̌] เสียงกัก ไม่ก้อง มีลม เพดานอ่อน คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘คลอง’ /kʰlɔ̌wɛŋ/ แปรเป็น ‘คลอง’ [kʰɔ̌wɛŋ]

เมื่อนำหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบทั้ง 10 หน่วยเสียงที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็ก
ออกทิศติมาพิจารณาจะเห็นว่า หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบบางหน่วยเสียงไม่ปรากฏการแปรและ
บางหน่วยเสียงปรากฏการแปรเสียงต่างกันไป โดยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ตารางแสดงการแปรหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ	รูปแปร
(pr)	[pø]
(pl)	[pl, pø]
(p ^h r)	[p ^h r, p ^h ø]
(p ^h l)	[p ^h l, p ^h r, p ^h ø]
(tr)	[tø]
(kl)	[kl, kø]
/kw/	-
(k ^h r)	[k ^h r, k ^h ø]
(k ^h l)	[k ^h ø]
/k ^h w/	-

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในภาษาไทยของเด็กออกทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 10 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่เด็กออกทิสติกออกเสียงได้ถูกต้องโดยไม่ปรากฏการแปรมีเพียง 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /kw, k^hw/ และเสียงพยัญชนะต้นควบที่ออกเสียงโดยไม่ปรากฏการแปรมีทั้งสิ้น 8 หน่วยเสียง ได้แก่ (pr, pl, p^hr, p^hl, tr, kl, k^hr, k^hl) เมื่อพิจารณาการออกเสียงพยัญชนะต้นควบพบว่าการออกเสียงโดยไม่ปรากฏการแปรเสียงมีจำนวนมากกว่าการออกเสียงโดยไม่ปรากฏการแปร เนื่องจากหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบเป็นหน่วยเสียงที่ต้องเคลื่อนไหวฐานกรณ์ในการออกเสียงพยัญชนะต้น 2 เสียงพร้อมกัน ดังนั้นส่วนใหญ่เด็กจะละเสียงพยัญชนะต้นตำแหน่งที่ 2 [r, l] เพื่อให้ออกเสียงได้ง่ายขึ้น เมื่อพิจารณาหน่วยเสียงที่ไม่ปรากฏการแปรคือ /kw, k^hw/ พบว่าหน่วยเสียงทั้ง 2 หน่วยเสียง เป็นหน่วยเสียงที่มีฐานกรณ์การเกิดเสียงใกล้เคียงกัน* และหน่วยเสียงพยัญชนะต้นตำแหน่งที่ 2 /w/ เป็นหน่วยเสียงกึ่งสระจึงออกเสียงได้ไม่ยากนัก อีกทั้งจำนวนคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงดังกล่าวปรากฏไม่มาก นอกจากนี้ในเรื่องเล่าของเด็กบางคนไม่ปรากฏหน่วยเสียงดังกล่าวเลย จึงอาจทำให้ไม่พบการแปรของหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /kw, k^hw/ ทั้งนี้การออกเสียงพยัญชนะต้นควบดังกล่าวได้ชัดเจนอาจเป็นลักษณะเฉพาะบุคคล

1.1.3 หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

จากการวิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกทั้ง 9 หน่วยเสียง พบว่าเด็กออกทิสติกออกเสียงพยัญชนะท้ายได้ถูกต้องโดยไม่

* หน่วยเสียง /k/ และ /k^h/ จัดเป็นหน่วยเสียงที่มีฐานกรณ์การเกิดเสียงที่เพดานอ่อนตามการจำแนกลักษณะหน่วยเสียงพยัญชนะของกาญจนา นาคสกุลและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ

ปรากฏการแปรทั้งสี่ 7 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, p^h, b, k, k^h, ʔ, f, h, ŋ, j/ และออกเสียงโดยปรากฏการแปรทั้งสี่ 2 หน่วยเสียง ได้แก่ (m, w) สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

1.1.3.1 หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ไม่ปรากฏการแปรเสียง

/p/ เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง เช่น

‘เหยียบ’ /j̥iap/ ‘รีบ’ /li:p/ ‘กั๊บ’ /k̥àp/

/t/ เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ฟัน-ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง เช่น

‘หมด’ /mòt/ ‘บวช’ /bùat/ ‘ญาติ’ /j̥â:t/

/k/ เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม เพดานอ่อน คำที่ออกเสียง เช่น

‘นก’ /nók/ ‘ตัก’ /t̥àk/ ‘เล็ก’ /lék/

/ʔ/ เสียงกัก ไม่ก้อง เส้นเสียง คำที่ออกเสียง เช่น

‘โต๊ะ’ /tóʔ/ ‘เกาะ’ /kòʔ/ ‘พระ’ /p^hráʔ/

/n/ เสียงนาสิก ก้อง ปุ่มเหงือก คำที่ออกเสียง เช่น

‘ต้น’ /tôn/ ‘จน’ /t̥ɔn/ ‘ตื้น’ /tu̯:n/

/ŋ/ เสียงนาสิก ก้อง เพดานอ่อน คำที่ออกเสียง เช่น

‘สอง’ /sɔ̯:ŋ/ ‘เสียง’ /s̥iŋ/ ‘แต่ง’ /t̥è:ŋ/

/j/ เสียงกึ่งสระ ก้อง เพดานแข็ง คำที่ออกเสียง เช่น

‘ด้วย’ /d̥u̯aj/ ‘อ้อย’ /ʔ̥ɔ̯j/ ‘คอย’ /k^hɔ̯:j/

1.1.3.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏการแปรเสียง

(m) เสียงนาสิก ก้อง ริมฝีปาก พบรูปแปร 2 รูป ได้แก่ [m, ɒ]

[m] เสียงนาสิก ก้อง ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง เช่น

‘ทำ’ /t^ham/ แปรเป็น ‘ท่า’ [t^ham]

[ɒ] คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘กำลั่ง’ /kam lan/ แปลเป็น ‘กำลั่ง’ [kaɔ lan]^{*}

(w) เสียงกึ่งสระ ก้อง ริมฝีปาก พบรูปแปร 2 รูป ได้แก่ [w, ʔ]

[w] เสียงกึ่งสระ ก้อง ริมฝีปาก คำที่ออกเสียง เช่น

‘ข้าว’ /kʰâ:w/ แปลเป็น ‘ข้าว’ [kʰâ:w]

[ʔ] เสียงกัก ไม่ก้อง เส้นเสียง คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘แล้ว’ /lɛ:w/ แปลเป็น ‘แล้ว’ [lɛʔ]^{**}

เมื่อนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายทั้ง 9 หน่วยเสียงที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็ก ออทิสติกมาพิจารณาจะเห็นว่า หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายบางหน่วยเสียงไม่ปรากฏการแปรและบาง หน่วยเสียงปรากฏการแปรเสียงต่างกันออกไป โดยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ตารางแสดงการแปรหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย	รูปแปร
/p/	-
/t/	-
/k/	-
/ʔ/	-
(m)	[m, ɔ]
/n/	-
/ŋ/	-
(w)	[w, ʔ]
/j/	-

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยของเด็ก ออทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 9 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่เด็กออทิสติกออกเสียงได้ถูกต้อง โดยไม่ปรากฏการแปรมีทั้งสิ้น 7 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, t, k, ʔ, n, ŋ, j/ และหน่วยเสียง พยัญชนะท้ายที่ออกเสียงโดยปรากฏการแปรมีทั้งสิ้น 2 หน่วยเสียง ได้แก่ (m, w) ซึ่งคำที่

* คำว่า “กำลั่ง” เป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเสียงจาก /kam lan/ เป็น [kaɔ lan] เช่นเดียวกัน เนื่องจากการละเสียงพยัญชนะท้าย /m/ ในพยางค์หน้า

** คำว่า “แล้ว” เป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเสียงจาก /lɛ:w/ เป็น [lɛʔ] เช่นเดียวกัน เนื่องจากการแทนที่เสียงพยัญชนะท้ายจาก [w] เป็น [ʔ]

ประกอบด้วยหน่วยเสียงดังกล่าวเป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเช่นเดียวกัน เนื่องจากหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายดังกล่าวมักเกิดการแปรด้วยการละเสียงพยัญชนะท้าย /m/ ในพยางค์หน้า ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย (w) แปรไปเป็นหน่วยเสียง [ʔ] เนื่องจากการแปรร่วมกับการแปรหน่วยเสียงสระในคำว่า /lé:w/ เป็น [léʔ] การแปรจากหน่วยเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้นส่งผลให้หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำดังกล่าวแปรเป็นพยัญชนะเสียงกัก [ʔ] ด้วย

การออกเสียงสระ

1.2.1 หน่วยเสียงสระเดี่ยว

จากการวิเคราะห์การออกเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิศติกพบว่า หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยของเด็กออกทิศติกปรากฏทั้งสิ้น 17 หน่วยเสียง ทั้งนี้หน่วยเสียงสระเดี่ยวที่เด็กออกทิศติกออกเสียงได้ถูกต้องโดยไม่ปรากฏการแปรมีทั้งสิ้น 13 หน่วยเสียง ได้แก่ /i, e, e:, ɛ, ʉ, ʉ:, ɔ:, u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:/ ส่วนหน่วยเสียงสระเดี่ยวที่ปรากฏการแปรมีทั้งสิ้น 4 หน่วยเสียง ได้แก่ (i:, ɛ:, a, a:) สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

1.2.1.1 หน่วยเสียงสระเดี่ยวที่ไม่ปรากฏการแปรเสียง

/i/ สระสูง ลิ้นส่วนหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงสั้น คำที่ออกเสียง เช่น

‘คิด’ /kʰit/ ‘บิน’ /bin/ ‘พิษ’ /pʰit/

/e/ สระกลาง ลิ้นส่วนหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงสั้น คำที่ออกเสียง เช่น

‘เล็ก’ /lék/ ‘เต็ม’ /tem/ ‘เจ็ด’ /tɕèt/

/e:/ สระกลาง ลิ้นส่วนหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงยาว คำที่ออกเสียง เช่น

‘เวลา’ /we: la:/ ‘เพลง’ /pʰe:ŋ/ ‘เจ็ดสิบ’ /tɕe: di:/

/ɛ/ สระต่ำ ลิ้นส่วนหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงสั้น คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘และ’ /léʔ/ ‘แต่ง’ /tɛŋ/

/ʉ/ สระสูง ลิ้นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงสั้น คำที่ออกเสียง เช่น

‘จึง’ /tɕʉŋ/ ‘หนึ่ง’ /nʉŋ/ ‘รู้สึก’ /lú: sùk/

/u:/ สระสูง ลิ้นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงยาว คำที่ออกเสียง เช่น

‘พืน’ /p^hu:n/ ‘ถื้อ’ /t^hu:/ ‘ขึ้น’ /ju:n/

/o:/ สระกลาง ลิ้นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงยาว คำที่ออกเสียงเช่น

‘เดิน’ /dɔ:n/ ‘เพลอ’ /p^hrɔ:/ ‘เปิด’ /pɔ:t/

/u/ สระสูง ลิ้นส่วนหลัง ริมฝีปากห่อ เสียงสั้น คำที่ออกเสียง เช่น

‘จุ’ /tɕu/ ‘หนุ่ม’ /nɔm/ ‘ทุก’ /t^huk/

/u:/ สระสูง ลิ้นส่วนหลัง ริมฝีปากห่อ เสียงยาว คำที่ออกเสียง เช่น

‘อยู่’ /ju:/ ‘ดู’ /du:/ ‘ถูก’ /t^huk/

/o/ สระกลาง ลิ้นส่วนหลัง ริมฝีปากห่อ เสียงสั้น คำที่ออกเสียง เช่น

‘คน’ /k^hon/ ‘หมด’ /mɔt/ ‘ตก’ /tɔk/

/o:/ สระกลาง ลิ้นส่วนหลัง ริมฝีปากห่อ เสียงยาว คำที่ออกเสียง เช่น

‘โดน’ /do:n/ ‘โต’ /to:/ ‘โดย’ /do:j/

/ɔ/ สระต่ำ ลิ้นส่วนหลัง ริมฝีปากห่อ เสียงสั้น คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘เกาะ’ /kɔ:/ ‘เพราะ’ /p^hɔ:/

/ɔ:/ สระต่ำ ลิ้นส่วนหลัง ริมฝีปากห่อ เสียงยาว คำที่ออกเสียง เช่น

‘บอก’ /bɔ:k/ ‘นอน’ /nɔ:n/ ‘สอง’ /sɔ:n/

1.2.1.2 หน่วยเสียงสระเดี่ยวที่ปรากฏการแปรเสียง

(i) สระสูง ลิ้นส่วนหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงยาว พบรูปแปร 2 รูป

ได้แก่ [i:, ia]

[i] สระสูง ลิ้นส่วนหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงยาว คำที่ออกเสียง เช่น

‘จี้’ /tɕʰi:/ แปรเป็น ‘จี้’ [tɕʰi:]

[ia] สระประสมเริ่มจากสระสูง ลื่นส่วนหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ
ลงท้ายด้วยสระต่ำ ลื่นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘นี่’ /ni:/ แปรเป็น ‘นี่’ [niɑ]*

(ɛ) สระต่ำ ลื่นส่วนหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงยาว พบรูปแปร 2 รูป
ได้แก่ [ɛ:, ɛ]

[ɛ] สระต่ำ ลื่นส่วนหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงยาว คำที่ออก
เสียง เช่น

‘แผน’ /pʰɛ:n/ แปรเป็น ‘แผน’ [pʰɛ:n]

[ɛ] สระต่ำ ลื่นส่วนหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงสั้น คำที่ออกเสียง
ได้แก่

‘แล้ว’ /lɛ:w/ แปรเป็น ‘แล้ว’ [lɛʔ]**

(a) สระต่ำ ลื่นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงสั้น พบรูปแปร 2 รูป
ได้แก่ [a, ɛ]

[a] สระต่ำ ลื่นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงสั้น คำที่ออก
เสียง เช่น

‘กั๊บกั๊’ /kàp dàk/ แปรเป็น ‘กั๊บกั๊’ [kàp dàk]

[ɛ] สระต่ำ ลื่นส่วนหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงสั้น คำที่ออก
เสียง ได้แก่

‘ไจ’ /ŋaj/ แปรเป็น ‘ไจ’ [ŋɛ]***

* คำว่า “นี่” เป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเสียงจาก /ni:/ เป็น [niɑ] เช่นเดียวกัน

** คำว่า “แล้ว” เป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเสียงจาก /lɛ:w/ เป็น [lɛʔ] เช่นเดียวกัน

*** คำว่า “ไจ” เป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเสียงจาก /ŋaj/ เป็น [ŋɛ] เช่นเดียวกัน

(a:) สระต่ำ ลื่นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงยาว พบรูปแปร 2 รูป
ได้แก่ [a:, a]

[a:] สระต่ำ ลื่นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงยาว คำที่ออก
เสียง เช่น

‘หญ้า’ /jâ:/ แปรเป็น ‘หญ้า’ [jâ:]

[a] สระต่ำ ลื่นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงสั้น คำที่ออก
เสียง เช่น

‘อย่าง’ /jâ:ŋ/ แปรเป็น ‘อย่าง’ [jâŋ]*

เมื่อนำหน่วยเสียงสระเดี่ยวทั้ง 17 หน่วยเสียงที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก
มาพิจารณาจะเห็นว่า หน่วยเสียงสระเดี่ยวบางหน่วยเสียงไม่ปรากฏการแปรและบางหน่วยเสียง
ปรากฏการแปรเสียงต่างกันออกไป โดยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ตารางแสดงการแปรหน่วยเสียงสระเดี่ยวที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

หน่วยเสียงสระเดี่ยว	รูปแปร
/i/	-
(i:)	[i:, ia]
/e/	-
/e:/	-
/ɛ/	-
(ɛ:)	[ɛ:, ɛ]
/u/	-
/u:/	-
/o/	-
(a)	[a, ɛ]
(a:)	[a:, a]
/u/	-
/u:/	-
/o/	-
/o:/	-
/ɔ/	-
/ɔ:/	-

* คำว่า “อย่าง” เป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเสียงจาก /jâ:ŋ/ เป็น [jâŋ] เช่นเดียวกัน

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าหน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาไทยของเด็กออกทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 17 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระเดี่ยวที่เด็กออกทิสติกออกเสียงได้ถูกต้องโดยไม่ปรากฏการแปร มีทั้งสิ้น 13 หน่วยเสียง ได้แก่ /i, e, e:, ε, u, u:, o:, u, u:, o, o:, ɔ, ɔ:/ ส่วนหน่วยเสียงสระเดี่ยวที่ปรากฏการแปร มีทั้งสิ้น 4 หน่วยเสียง ได้แก่ (i:, ε:, a, a:) ซึ่งคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงดังกล่าวเป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเช่นเดียวกัน เนื่องจากหน่วยเสียงสระเดี่ยวดังกล่าวเป็นสระเสียงยาวแปรไปเป็นสระเสียงสั้น และหน่วยเสียงสระประสมซึ่งไม่มีความแตกต่างด้านความสั้นยาวของเสียงเมื่อประกอบในพยางค์หรือคำ จึงทำให้ออกเสียงได้รวดเร็วขึ้น ทั้งนี้แม้ว่าหน่วยเสียง (a) จะแปรไปเป็นหน่วยเสียง [ε] ซึ่งเป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยวเสียงสั้นเหมือนกันแต่เมื่อออกเสียงคำว่า /ɱaj/ คำนี้จะประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายด้วย คนทั่วไปจึงมักออกเสียง [ɱε] ซึ่งละเสียงพยัญชนะท้ายทำให้ออกเสียงคำดังกล่าวได้เร็วขึ้นเพราะมีจำนวนหน่วยเสียงน้อยลง

1.2.2 หน่วยเสียงสระประสม

จากการวิเคราะห์การออกเสียงสระภาษาไทยที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกพบว่า เด็กออกทิสติกออกเสียงสระประสมในภาษาไทยได้ทั้ง 3 หน่วยเสียงโดยไม่ปรากฏการแปร ได้แก่ /ia, ua, ua/ สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

/ia / คือ สระประสมเริ่มจากสระสูง ลิ้นส่วนหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ ลงท้ายด้วยสระต่ำ ลิ้นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ ตัวอย่างคำที่ออกเสียง เช่น

‘เที่ยว’ /t^hiaw/ ‘เหยียบ’ /jⁱap/ ‘เลี้ยง’ /lⁱan/

/ua / คือ สระประสมเริ่มจากสระสูง ลิ้นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ ลงท้ายด้วยสระต่ำ ลิ้นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ ตัวอย่างคำที่ออกเสียง เช่น

‘เหมือน’ /m^uan/ ‘เพื่อ’ /p^hu^aa/ ‘เกือบ’ /k^uap/

/ua / คือ สระประสมเริ่มจากสระสูง ลิ้นส่วนหลัง ริมฝีปากห่อ ลงท้ายด้วยสระต่ำ ลิ้นส่วนกลาง ริมฝีปากไม่ห่อ เช่น

‘ตัว’ /t^ua/ ‘ช่วย’ /t^ɕ^hu^aj/ ‘ชั่ว’ /t^ɕ^hu^a/

1.2 การออกเสียงวรรณยุกต์

จากการวิเคราะห์การออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิศติพบว่า เด็กออกทิศติออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยได้ถูกต้องโดยไม่ปรากฏการแปรทั้งสิ้น 3 หน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงวรรณยุกต์กลางระดับ, หน่วยเสียงวรรณยุกต์สูงตก /[˥]/ และ หน่วยเสียงวรรณยุกต์สูงระดับ /[˧]/ ส่วนการออกเสียงวรรณยุกต์โดยปรากฏการแปรมีทั้งสิ้น 2 หน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ /[˨]/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำขึ้น /[˩]/ สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

1.3.1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ไม่ปรากฏการแปรเสียง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์กลางระดับ หรือเสียงวรรณยุกต์สามัญ ตัวอย่างคำที่ออกเสียง เช่น

‘เดิน’ /dɔ:n/ ‘เจดีย์’ /ce: di:/ ‘มือ’ /mu:/

/[˥]/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์สูงตก หรือเสียงวรรณยุกต์โท ตัวอย่างคำที่ออกเสียง เช่น

‘กลัว’ /klɯaj/ ‘อ้อย’ /ʔɔj/ ‘เจ้า’ /tɕâw/

/[˧]/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์สูงระดับ หรือเสียงวรรณยุกต์ตรี ตัวอย่างคำที่ออกเสียง เช่น

‘ค้าง’ /kʰá:ŋ/ ‘ท้องฟ้า’ /tʰó:ŋ fá:/ ‘เช้า’ /tɕʰá:w/

1.3.2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏการแปรเสียง

([˨]) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ หรือเสียงวรรณยุกต์เอก พบรูปแปร 2 รูป ได้แก่ [[˨]] และหน่วยเสียงวรรณยุกต์กลางระดับ

[[˨]] หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ คำที่ออกเสียง เช่น

‘ป่า’ /pà:/ แปรเป็น ‘ป่า’ [pà:]

หน่วยเสียงวรรณยุกต์กลางระดับ คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘หนึ่ง’ /nùŋ/ แปรเป็น ‘หนึ่ง’ [nuŋ]*

(˘) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำขึ้น หรือเสียงวรรณยุกต์จัตวา พบรูปแปร 2 รูป ได้แก่ [˘, ˊ]

[˘] หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำขึ้น คำที่ออกเสียง เช่น

‘สอน’ /sǎ:n/ แปรเป็น ‘สอน’ [sǎ:n]

[ˊ] หน่วยเสียงวรรณยุกต์สูงระดับ คำที่ออกเสียง ได้แก่

‘เขา’ /kʰǎw/ แปรเป็น ‘เขา’ [kʰáw]**

เมื่อนำหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 หน่วยเสียงที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก มาพิจารณาจะเห็นว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์บางหน่วยเสียงไม่ปรากฏการแปรและบางหน่วยเสียง ปรากฏการแปรเสียงต่างกันออกไป โดยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 ตารางแสดงการแปรหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์	รูปแปร
เสียงกลางระดับ	-
(˘)	[˘], เสียงกลางระดับ
/ˆ/	-
/ˊ/	-
(ˋ)	[ˋ, ˊ]

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยได้ถูกต้องโดยไม่ปรากฏการแปรทั้งสิ้น 3 หน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงวรรณยุกต์กลางระดับ, หน่วยเสียงวรรณยุกต์สูงตก /ˆ/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์สูงระดับ /ˊ/ ส่วนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏการแปรมีทั้งสิ้น 2 หน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ (˘) และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำขึ้น (ˋ) ซึ่งคำที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่เกิดการแปรทั้ง 2 หน่วยเสียงเป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเช่นเดียวกัน

* คำว่า “หนึ่ง” เป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเสียงจาก/nùŋ/ เป็น [nuŋ] เช่นเดียวกัน

** คำว่า “เขา” เป็นคำที่คนทั่วไปมักออกเสียงโดยเกิดการแปรเสียงจาก /kʰǎw/ เป็น /kʰáw/ เช่นเดียวกัน

จากการสังเกตการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของเด็กออทิสติกแล้วพบว่า ข้อบกพร่องในการออกเสียงของเด็กออทิสติกส่วนใหญ่เกิดจากหน่วยเสียงพยัญชนะ เนื่องจากหน่วยเสียงพยัญชนะเป็นหน่วยเสียงที่ปรากฏจำนวนรูปแปรของแต่ละหน่วยเสียงหลากหลายที่สุด ซึ่งรูปแปรของหน่วยเสียงบางรูปเกิดจากความบกพร่องในการวางอวัยวะภายในช่องปากไม่ตรงตามตำแหน่งการเกิดเสียง ส่วนรูปแปรของหน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏนั้นเป็นรูปแปรที่ปรากฏในคำที่มักเกิดการแปรเสียงซึ่งพบในคนทั่วไปอยู่แล้ว

2.การวิเคราะห์คำที่ใช้ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

2.1 ชนิดของคำที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

จากการวิเคราะห์คำที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก พบว่าเด็กออทิสติกใช้คำในการพูดเล่าเรื่องทั้งหมด 26 ชนิด สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

2.2.1 คำนาม

คำนามเป็นคำชนิดที่เด็กออทิสติกใช้ในการพูดเล่าเรื่องมากที่สุด โดยปรากฏการใช้คำนามทั้งสิ้น 110 คำ เช่น

ทะเลสาบ	วัดพระแก้ว	พระสงฆ์	เจดีย์
ก้ามปู	ธงชาติ	ตำรวจ	นักร้องเพลง

2.2.2 คำกริยากรรม

คำกริยากรรมปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 59 คำ เช่น

ตื่น	หลับ	ร้องไห้	ยืน
อาบน้ำ	ตาย	บวช	เข้าแถว

2.2.3 คำกริยากรรมย่อ

คำกริยากรรมย่อปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 3 คำ ได้แก่

อ่อย	สบาย	เล็ก
------	------	------

2.2.4 คำกริยากรรม

คำกริยากรรมปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 62 คำ เช่น

ทาน	ถือ	ไต่	เหยียบ
เรียก	มอง	ไล่	สร้าง

2.2.5 คำกริยาวิกรรม

คำกริยาวิกรรมปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 3 คำ ได้แก่

สอน	บอก	เรียก
-----	-----	-------

2.2.6 คำสรรพนาม

คำสรรพนามปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 6 คำ ได้แก่

ฉัน	ผม	เจ้า	เขา
มัน	อะไร		

2.2.7 คำลักษณนาม

คำลักษณนามปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 14 คำ เช่น

ตัว	คัน	องค์	คน
ครั้ง	อย่าง	อัน	แห่ง

2.2.8 คำคุณศัพท์

คำคุณศัพท์ปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 11 คำ เช่น

เล็ก	น้อย	ใหม่	ร้าย
เจ้าเล่ห์	ธรรมดา	ต่างๆ	(สีหน้า)ยิ้มแย้ม

2.2.9 คำจำนวนนับ

คำจำนวนนับปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 5 คำ ได้แก่

หนึ่ง	สอง	เจ็ด	สิบเอ็ด
ทุก			

2.2.10 คำลำดับที่

คำลำดับที่ปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 3 คำ ได้แก่

แรก	ที่สอง	เดียว
-----	--------	-------

2.2.11 คำหน้าจำนวน

คำหน้าจำนวนปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 3 คำ ได้แก่

ประมาณ แค่ ทั้ง

2.2.12 คำบอกกำหนดเสียงโท

คำบอกกำหนดเสียงโทปรากฏการใช้เพียง 1 คำ ได้แก่

นี่/เนี่ย

2.2.13 คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา

คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 2 คำ ได้แก่

นี่/เนี่ย/จี้/เจีย นั้น

2.2.14 คำบอกเวลา

คำบอกเวลาปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 26 คำ เช่น

กาลครั้งหนึ่ง	เวลานอน	ขณะนั้น	ไม่ทันไร
ตอนแรก	เช้า	เที่ยง	บ่าย

2.2.15 คำลงท้าย

คำลงท้ายปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 3 คำ ได้แก่

ค่ะ นะ/น้ำ/นา ครับ

2.2.16 คำพิเศษ

คำพิเศษปรากฏการใช้เพียง 1 คำ ได้แก่

เพี้ยนว่า

2.2.17 คำช่วยหลังกริยา

คำช่วยหลังกริยาปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 3 คำ ได้แก่

แล้ว อยู่ ได้

2.2.18 คำช่วยหน้ากริยา

คำช่วยหน้ากริยาปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 10 คำ เช่น

ยัง	เกือบ	จะ	อาจจะ
กำลัง	อยาก	ยัง	ต้อง

2.2.19 คำปฏิเสธ

คำปฏิเสธปรากฏการใช้ 1 คำ ได้แก่

ไม่

2.2.20 คำหน้ากริยา

คำหน้ากริยาปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 2 คำ ได้แก่

ไป

มา

2.2.21 คำหลังกริยา

คำหลังกริยาปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 6 คำ ได้แก่

ให้

มา

ลง

ไป

ออก

ขึ้น

2.2.22 คำกริยาวิเศษณ์

คำกริยาวิเศษณ์ปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 35 คำ ได้แก่

มาก

จุ

ตรง

พอดี

ที่สุด

ใหม่

จ้ง

ทำไม

2.2.23 คำบุพบท

คำบุพบทปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 11 คำ ได้แก่

ที่

บน

กับ

ถึง

แต่

โดย

ใน

ของ

2.2.24 คำเชื่อมนาม

คำเชื่อมนามปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 5 คำ ได้แก่

แล้วก็

และ

พร้อมกับ

กับ

หรือว่า

2.2.25 คำเชื่อมอนุภาค

คำเชื่อมอนุภาคปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 16 คำ เช่น

แบบว่า แต่ก็ แต่ว่า จน
 เลย เพราะว่า จากนั้น ต่อไป

2.2.26 คำอุทาน

คำอุทานปรากฏการใช้ทั้งสิ้น 1 คำ ได้แก่

อืม !

เมื่อนำคำทั้ง 26 ชนิดที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมานับจำนวน จะเห็นว่า คำแต่ละชนิดมีจำนวนในการใช้แตกต่างกัน โดยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 6 ตารางแสดงจำนวนชนิดของคำที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

ชนิดของคำ	จำนวนคำที่ปรากฏในเรื่องเล่า	ค่าร้อยละ
1.คำนาม	110	27.36
2.คำกริยากรรม	59	14.67
3.คำกริยากรรมย่อย	3	0.75
4.คำกริยากรรม	62	15.42
5.คำกริยาทวิกรรม	3	0.75
6.คำสรรพนาม	6	1.49
7.คำลักษณนาม	14	3.48
8.คำคุณศัพท์	11	2.74
9.คำจำนวนนับ	5	1.24
10.คำลำดับที่	3	0.75
11.คำหน้าจำนวน	3	0.75
12.คำบอกกำหนดเสียงโท	1	0.25
13.คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา	2	0.5
14.คำบอกเวลา	26	6.46
15.คำลงท้าย	3	0.75
16.คำพิเศษ	1	0.25
17.คำช่วยหลังกริยา	3	0.75
18.คำช่วยหน้ากริยา	10	2.48

ชนิดของคำ	จำนวนคำที่ปรากฏในเรื่องเล่า	ค่าร้อยละ
19.คำปฏิเสธ	1	0.25
20.คำหน้ากริยา	2	0.5
21.คำหลังกริยา	6	1.49
22.คำกริยาวิเศษณ์	35	8.71
23.คำบุพบท	11	2.74
24.คำเชื่อมนาม	5	1.24
25.คำเชื่อมอนุภาค	16	3.98
26.คำอุทาน	1	0.25
รวม	402	100

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าเด็กออกทิสติกใช้คำในการเล่าเรื่อง 26 ชนิด ชนิดของคำที่เด็กออกทิสติกใช้มากที่สุดคือ คำนาม ปรากฏ 110 คำ คิดเป็นร้อยละ 27.36 รองลงมาคือ คำกริยากรรม ปรากฏ 62 คำ คำกริยากรรม ปรากฏ 59 คำ คำกริยาวิเศษณ์ ปรากฏ 35 คำ คำบอกเวลา ปรากฏ 26 คำ และคำเชื่อมอนุภาค ปรากฏ 16 คำ คิดเป็นร้อยละ 15.42 14.67 8.71 6.46 และ 3.98 ตามลำดับ ส่วนคำชนิดอื่นปรากฏไม่มากนัก

2.2 การใช้คำในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

จากการวิเคราะห์การใช้คำในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก พบว่าเด็กออทิสติกยังมีข้อบกพร่องด้านการใช้คำอยู่บ้าง แต่พบไม่มากนัก ข้อบกพร่องดังกล่าวคือการใช้คำผิดความหมาย การใช้คำไม่คงที่ การใช้คำไม่ถูกระดับ การใช้คำผิดหลักไวยากรณ์และการใช้คำทดแทน สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

2.2.1 การใช้คำผิดความหมาย

การใช้คำผิดความหมาย คือ การใช้คำไม่ตรงกับความหมายที่ต้องการสื่อ โดยผู้ใช้ภาษาไม่รู้จักความหมายที่แท้จริงของคำนั้นหรือเข้าใจผิดคิดว่าอาจใช้แทนกันได้ สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

“...พระสององค์นี้จะเดินไปให้คน**บิณฑบาต** แล้ว แล้วก็มีคนหนึ่งนี่เขา
เขา **เขาบิณฑบาต**”

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “บิณฑบาต” เป็นคำกริยาที่ใช้กับพระภิกษุสามเณร หมายถึงกริยาที่พระภิกษุสามเณรรับสิ่งของจากผู้ให้นำมาใส่บาตร แต่เด็กออกทิสติกใช้คำว่า “บิณฑบาต” ทำหน้าที่เป็นคำกริยา หมายถึง กริยาที่บุคคลทั่วไปนำสิ่งของไปใส่บาตรซึ่งมีความหมายผิดไปจากเดิม คำกริยาดังกล่าวควรแก้ไขเป็น “ตักบาตร” จึงจะเหมาะสม

“...พระสงฆ์กำลังจะไปทำอะไรอยู่ ตักบาตร ไกล จบแล้ว”

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “ตักบาตร” เป็นคำกริยาที่ใช้กับบุคคลทั่วไป หมายถึงกริยาที่บุคคลทั่วไปนำสิ่งของไปใส่บาตร แต่เด็กออกทิสติกใช้คำว่า “ตักบาตร” ทำหน้าที่เป็นคำกริยา หมายถึง กริยาที่พระภิกษุรับสิ่งของจากผู้ให้นำมาใส่บาตรซึ่งมีความหมายผิดไปจากเดิม คำกริยาดังกล่าวควรแก้ไขเป็น “บิณฑบาต” จึงจะเหมาะสม

2.2.2 การใช้คำไม่คงที่

การใช้คำไม่คงที่ คือ การใช้คำต่างกันแต่มีหน้าที่และความหมายเหมือนกันในข้อความเดียวกัน สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

“...ฉันชอบอยู่ที่วัดมาก แต่ผมก็จำพ่อแม่ผมได้ ทุกคนใส่บาตรให้ฉันหมด จาก จากนั้นฉัน ฉันต้องนอนอยู่ที่วัด พ่อแม่ก็ไม่อยู่ แต่พระอยู่ แต่พระเลี้ยง แต่พระเลี้ยงผมให้...”

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “ฉัน” และ “ผม” เป็นคำสรรพนามบุรุษที่ 1 เช่นเดียวกัน แต่เด็กออกทิสติกใช้คำบุรุษสรรพนามทั้ง 2 คำในข้อความเดียวกัน คำบุรุษสรรพนามดังกล่าวควรแก้ไขโดยเลือกใช้คำใดคำหนึ่งจึงจะเหมาะสม

2.2.3 การใช้คำไม่ถูกระดับ

การใช้คำไม่ถูกระดับ คือการใช้คำไม่เหมาะสมกับระดับภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษา เช่น เพศ อายุ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และสถานภาพทางสังคม เป็นต้น สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

“...มีเด็กชายคนหนึ่ง เขาเป็นเณร เขาอายุแค่ประมาณ 7 ปีเอง เขาก็มาบวช”

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “เขา” เป็นคำบุรุษสรรพนาม ใช้แทนบุคคลทั่วไปที่ถูกกล่าวถึง แต่เด็กออกทิสติกใช้คำบุรุษสรรพนามดังกล่าวกับสามเณรซึ่งเป็นสมณเพศ คำบุรุษสรรพนามดังกล่าวควรแก้ไขเป็น “ท่าน” จึงจะเหมาะสม

“พระเดินกลับ จะไปบิณฑบาต บิณฑบาตเสร็จก็กลับแล้วก็สวดมนต์ เย็น

แล้วก็อาบน้ำ อาบน้ำ แปร่งฟัน แล้วก็ แล้วก็นอน แล้วก็ตื่น แปร่งฟัน อาบน้ำ แปร่งฟัน แต่งตัว แล้วก็ทานข้าว แล้วก็สวดมนต์..”

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “สวดมนต์”, “อาบน้ำ”, “นอน” “แต่งตัว” และ “ทานข้าว” เป็นคำกริยาที่ใช้กับบุคคลทั่วไป แต่เด็กออทิสติกใช้คำกริยาดังกล่าวกับพระสงฆ์ ซึ่งเป็นสมณเพศ คำกริยาดังกล่าวควรแก้ไขเป็น “ทำวัตร”, “สรงน้ำ”, “จำวัด” “ครองผ้า/ห่มจีวร” และ “ฉันภัตตาหาร” ตามลำดับจึงจะเหมาะสม*

2.2.4 การใช้คำผลิตหลักไวยากรณ์

การใช้คำผลิตหลักไวยากรณ์ คือ การใช้คำแต่ละชนิดผลิตหน้าที่ เช่น คำสันธาน คำบุพบท และคำลักษณนาม จากการวิเคราะห์การใช้คำผลิตหลักไวยากรณ์ที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่าเด็กออทิสติกใช้คำผลิตหลักไวยากรณ์ 2 ชนิด ได้แก่ คำสันธานและคำลักษณนาม สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

2.2.4.1 คำสันธาน

“...หมาจึงแอบมาดูเด็กทั้งสองคนด้วย แต่เด็กคนนี้จึงตื่นนอน...”

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “แต่” เป็นคำสันธานที่ใช้เชื่อมประโยคเพื่อแสดงความขัดแย้ง แต่เด็กออทิสติกใช้คำว่า “แต่” เชื่อมประโยคซึ่งไม่ได้มีความหมายที่แสดงความขัดแย้งกัน ดังนั้นควรตัดคำว่า “แต่” ในข้อความดังกล่าวออก

“...หมาจึงแอบมาดูเด็กทั้งสองคนด้วย แต่เด็กคนนี้จึงตื่นนอน แล้วเขาจึงเดินออกไปข้างล่าง แล้วเขาจึงรีบกินข้าวดีกว่า...”

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “จึง” เป็นคำที่ใช้เชื่อมประโยคเพื่อแสดงความเป็นผลเนื่องจากเหตุข้างหน้า แต่นอกจากเด็กออทิสติกจะใช้คำว่า “จึง” เพื่อแสดงความหมายดังกล่าวแล้ว ยังใช้ในประโยคต่างๆ โดยที่คำว่า “จึง” ไม่ได้แสดงความหมายในประโยคอย่างเป็นเหตุเป็นผลกัน ดังนั้นควรตัดคำว่า “จึง” ตำแหน่งที่ 2, 3 และ 4 ในข้อความดังกล่าวออกหรืออาจเปลี่ยนจากคำว่า “จึง” เป็น “ก็” ซึ่งเป็นคำเชื่อมที่แสดงความหมายแบบคล้อยตาม

2.2.4.2 คำลักษณนาม

“...มีพระสององค์นี้เยื่อบาตร...”

“แบบว่าณสองคนนี้กำลังเดินไป...”

* อย่างไรก็ตาม คำศัพท์ที่ใช้กับพระภิกษุสงฆ์และสามเณรดังกล่าวเป็นคำที่เด็กอาจยังไม่คุ้นเคย เนื่องจากเป็นคำศัพท์เฉพาะ เด็กออทิสติกจึงเลือกใช้คำศัพท์สามัญในการเล่าเรื่องแทน

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “องค์” และ “คน” เป็นคำลักษณนามที่ใช้กับพระพุทธรูปและบุคคลทั่วไปตามลำดับ แต่เด็กออทิสติกใช้คำลักษณนามดังกล่าวกับพระภิกษุสามเณร คำลักษณนามดังกล่าวควรแก้ไขเป็น “รูป” จึงจะเหมาะสม

“...มีตำรวจใจร้ายมาทำลายพระพุทธรูปอันนี้ด้วย...”

จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “อัน” เป็นคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของทั่วไป แต่เด็กออทิสติกใช้คำลักษณนามดังกล่าวกับพระพุทธรูปซึ่งมีคำลักษณนามที่เหมาะสมอยู่แล้ว คำลักษณนามดังกล่าวควรแก้ไขเป็น “องค์” จึงจะเหมาะสม

2.2.5 การใช้คำตกหล่น

การใช้คำตกหล่น คือ การใช้คำโดยมีบางส่วนของคำขาดหายไปทำให้คำนั้นมีความหมายไม่สมบูรณ์ สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

“ฉันทันแต่เช้า ฉันทันแต่เช้า แล้วก็เปิดประตู แล้วก็เปิด...”

จากตัวอย่างดังกล่าว เด็กออทิสติกใช้คำว่า “ดู” หมายถึง “ประตู” เห็นได้ว่าพยางค์หน้าของคำดังกล่าวขาดหายไปทำให้มีความหมายไม่สมบูรณ์

จากการวิเคราะห์เรื่องการใช้คำในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกแสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกใช้คำส่วนใหญ่ได้ถูกต้อง อาจมีข้อบกพร่องบ้างซึ่งปรากฏไม่มากดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

3. การวิเคราะห์วลีที่ใช้ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

3.1 ชนิดของวลีที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

วลี คือ หน่วยทางภาษาที่ใช้เป็นส่วนประกอบของประโยค อย่างไรก็ตามวลีบางวลีสามารถทำหน้าที่เป็นประโยคหนึ่งประโยคได้ ดังนั้นการวิเคราะห์วลีที่ใช้ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกครั้งนี้ ผู้วิจัยจะพิจารณาให้ข้อความนั้นๆ เป็นวลีหรือประโยค โดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ในเนื้อความ กล่าวคือ หากเป็นข้อความที่ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆกับประโยคก่อนหน้าหรือประโยคหลังผู้วิจัยจะจัดให้ข้อความนั้นเป็นวลีไม่ใช่ประโยค จากการวิเคราะห์วลีที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก พบว่าเด็กออทิสติกใช้วลีในการพูดเล่าเรื่องทั้งหมด 2 ชนิด สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

3.1.1 นามวลี

จากการวิเคราะห์พบว่า เด็กออทิสติกใช้นามวลีในการพูดเล่าเรื่องเป็นจำนวนมาก โดยปรากฏการใช้นามวลีทั้งสิ้น 17 วลี นามวลีที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกสามารถจำแนกได้ 3 ชนิด คือ คำนามคำเดียว คำนามสองคำ และคำสรรพนามคำเดียว ดังนี้

3.1.1.1 คำนามคำเดียว เช่น

ชื่อ ตา เด็ก คุณแม่

3.1.1.2 คำนามสองคำ เช่น

ตายาย บุกกับแอนดี้ พ่อกับแม่

3.1.1.3 คำสรรพนามคำเดียว ปรากฏเพียง 1 คำ ดังนี้

เขา

3.1.2 กริยาวลี

จากการวิเคราะห์พบว่า เด็กออทิสติกใช้กริยาวลีในการพูดเล่าเรื่องเป็นจำนวนน้อย เช่นเดียวกับนามวลี โดยปรากฏการใช้กริยาวลีทั้งสิ้น 3 วลี กริยาวลีที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกสามารถจำแนกได้ 2 ชนิด คือ คำกริยาคำเดียว และคำกริยากับคำหลังกริยา ดังนี้

3.1.2.1 คำกริยาคำเดียว ปรากฏเพียง 2 คำ ดังนี้

มา เดิน

3.1.2.2 คำกริยาและคำหลังกริยา ปรากฏเพียง 1 คำดังนี้

เอา(ก๊ว) / มา

คำกริยา คำหลังกริยา

เมื่อนำวลีทั้ง 2 ชนิดที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกมานับจำนวน จะเห็นว่าวลีแต่ละชนิดมีจำนวนในการใช้แตกต่างกัน แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 ตารางแสดงจำนวนชนิดของวลีจากการพูดเล่าเรื่อง

ชนิดของวลี	จำนวนวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่า	ค่าร้อยละ
นามวลี	17	85
กริยาวลี	3	15
รวม	20	100

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าเด็กออกทิสติกใช้วลีในการพูดเล่าเรื่องเพียง 2 ชนิด วลีที่เด็กออกทิสติกใช้มากกว่าคือ นามวลี ปรากฏ 17 วลี คิดเป็นร้อยละ 85 ส่วนกริยวลี ปรากฏเพียง 3 วลี คิดเป็นร้อยละ 15

3.2 โครงสร้างของวลีที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก

วลีที่นำมาวิเคราะห์โครงสร้างมีเพียง 2 ชนิด คือ นามวลีและกริยวลี โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 โครงสร้างนามวลี

จากการวิเคราะห์นามวลีที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกจำนวน 17 วลี พบว่ามีจำนวนโครงสร้างนามวลีเพียง 1 รูปแบบ คือ

3.2.1.1 แบบหน่วยหลัก (ล) เช่น

พ่อกับแม่

ล

บุทกับแอนดี้

ล

เด็ก

ล

ชื่อ

ล

3.2.2 โครงสร้างกริยวลี

จากการวิเคราะห์กริยวลีที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกจำนวน 3 วลี พบว่ามีจำนวนโครงสร้างกริยวลี 1 รูปแบบ คือ

3.2.2.1 แบบหน่วยแก่น (ก) ได้แก่

มา

ก

เดิน

ก

เอากุ้งมา

ก

เมื่อพิจารณาโครงสร้างของวลีทั้ง 2 ชนิดพบว่าโครงสร้างนามวลีและกริยาวลีมีเพียง 1 รูปแบบ เนื่องจากวลีที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องมีจำนวนไม่มากนัก จึงทำให้โครงสร้างของวลีปรากฏน้อยเช่นกัน

4. การวิเคราะห์ประโยคที่ใช้ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

4.1 ชนิดของประโยคที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

จากการวิเคราะห์ประโยคที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกจำนวน 220 ประโยค พบว่าเด็กออทิสติกใช้ประโยค 3 ชนิดในการเล่าเรื่อง คือ ประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อน และประโยคผสม โดยสามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

4.1.1 ประโยคสามัญ

ประโยคสามัญเป็นประโยคชนิดที่เด็กออทิสติกใช้ในการพูดเล่าเรื่องมากที่สุด เช่น

ตุ๊กตามีตัวเนี้ยมันเกือบจะตกพื้นแล้วด้วย

ช้างแปรี้นแปรี้นกำลังพ่นน้ำเบเบ

ไม่รู้แล้ว

เป็นอย่างเจ็ย

4.1.2 ประโยคซับซ้อน

ประโยคซับซ้อนที่เด็กออทิสติกใช้ในการพูดเล่าเรื่องสามารถจำแนกได้ 3 ประเภท คือ ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์นาม ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์คุณศัพท์ และประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์วิเศษณ์ ดังนี้

4.1.2.1 ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์นาม เช่น

เห็นดอกไม้กำลังงอกขึ้นมา

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก และอนุพากย์นาม อนุพากย์หลักคือ “เห็นดอกไม้” อนุพากย์นามคือ “กำลังงอกขึ้นมา” ซึ่งอนุพากย์นามในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

สัตว์ตัวนั้นบอกช้างว่าทำแบบนี้กับฉันได้ยังไง ฉันไม่ชอบ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลัก และ อนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “สัตว์ตัวนั้นบอกช้าง” อนุพจน์นามคือ “ว่าทำแบบนี้กับฉันได้ยังไง ฉันไม่ชอบ” ซึ่งอนุพจน์นามในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

4.1.2.2 ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพจน์คุณศัพท์ ปรากฏ 2 ประโยคได้แก่

ในขณะนั้นตอนที่เขาโตมา แม่เขาก็เสียชีวิตจากไป

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลัก และ อนุพจน์คุณศัพท์ อนุพจน์หลักคือ “ในขณะนั้นตอนที่เขาโตมา” อนุพจน์คุณศัพท์คือ “ที่เขาโตมา” ซึ่งอนุพจน์คุณศัพท์ในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่ขยายนามวลี “ตอน” ในอนุพจน์หลัก

เขาจำสิ่งที่พระสอนได้

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลัก และ อนุพจน์คุณศัพท์ อนุพจน์หลักคือ “เขาจำสิ่ง...ได้” อนุพจน์คุณศัพท์คือ “ที่พระสอน” ซึ่งอนุพจน์คุณศัพท์ในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่ขยายนามวลี “สิ่ง” ในอนุพจน์หลัก

4.1.2.3 ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพจน์วิเศษณ์ เช่น

พระสององค์นี้จะเดินไปให้คนบิณฑบาต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลัก และ อนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “พระสององค์นี้จะเดินไป” อนุพจน์วิเศษณ์คือ “ให้คนบิณฑบาต” ซึ่งอนุพจน์วิเศษณ์ในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่ขยายกริยาวลี “จะเดินไป” ในอนุพจน์หลัก

พ่อกับแม่ไปส่งผมที่บ้านคุณตาคุณยายเพื่อค้างคืนหนึ่งคืน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลัก และ อนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “พ่อกับแม่ไปส่งผมที่บ้านคุณตาคุณยาย” อนุพจน์วิเศษณ์คือ “เพื่อค้างคืนหนึ่งคืน” ซึ่งอนุพจน์วิเศษณ์ในประโยคดังกล่าวนี้ทำหน้าที่ขยายกริยาวลี “ไปส่ง” ในอนุพจน์หลัก

4.1.3 ประโยคผสม

ประโยคผสมที่เด็กออกใช้ติดใจใช้ในการพูดเล่าเรื่องสามารถจำแนกได้ 3 ประเภท คือ ประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญรวมกับประโยคสามัญ ประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญรวมกับประโยคซับซ้อน และประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนรวมกับประโยคซับซ้อน นอกจากนี้ยังสามารถจำแนกประโยคผสมแต่ละประเภทตามใจความของประโยคได้เป็น 2 ประเภท คือ ประโยคผสมที่มีใจความคล้อยตามกัน และประโยคผสมที่มีใจความขัดแย้งกัน ดังนี้

4.1.3.1 ประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญรวมกับประโยคสามัญ สามารถจำแนกได้ 2 ประเภท ดังนี้

4.1.3.1.1 ประโยคผสมที่มีใจความคล้อยตามกัน เช่น

พอไปถึงโรงเรียนลูกก็ไปสวัสดิศุณครู

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญ 2 ประโยค คือประโยค “ไปถึงโรงเรียน” และประโยค “ลูกไปสวัสดิศุณครู” โดยมีคำว่า “พอ...ก็” เป็นคำเชื่อมประโยค

แปรงฟัน แล้วก็นอน แล้วก็ตื่น

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญ 3 ประโยค คือประโยค “แปรงฟัน” “นอน” และ “ตื่น” โดยมีคำว่า “แล้วก็” เป็นคำเชื่อมประโยค

4.1.3.1.2 ประโยคผสมที่มีใจความขัดแย้งกัน เช่น

เขาคืนแต่ว่าอีกคนหนึ่งไม่คืน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญ 2 ประโยค คือประโยค “เขาคืน” และประโยค “อีกคนหนึ่งไม่คืน” โดยมีคำว่า “แต่ว่า” เป็นคำเชื่อมประโยค

ทำไมคนนี้เป็นผู้ชายแต่รักเมีย

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญ 2 ประโยค คือประโยค “ทำไมคนนี้เป็นผู้ชาย” และประโยค “รักเมีย” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมประโยค

4.1.3.2 ประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญรวมกับประโยคซับซ้อน สามารถจำแนกได้ 2 ประเภท ดังนี้

4.1.3.2.1 ประโยคผสมที่มีใจความคล้อยตามกัน เช่น

มีเด็กสองคนกำลังนอน แล้วแม่ก็มาปลุก แล้วเขาคืน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนคือ “มีเด็กสองคนกำลังนอน” และประโยคสามัญ 2 ประโยคคือ “แม่ก็มาปลูก” และ “เขาตื่น” โดยมีคำว่า “แล้ว” เป็นคำเชื่อมประโยค

คาดว่าข้างอาจะคืบน้ำแล้วก็พ่นน้ำ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนคือ “คาดว่าข้างอาจะคืบน้ำ” และประโยคสามัญ “พ่นน้ำ” โดยมีคำว่า “แล้ว” เป็นคำเชื่อมประโยค

4.1.3.2.2 ประโยคผสมที่มีใจความขัดแย้งกัน เช่น

มีคุณแม่วางมาเรียกลูกๆ ให้ตื่น แต่คนนี้ยังไม่ตื่น แต่คนนี้ก็ตื่นแล้ว

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนคือ “มีคุณแม่วางมาเรียกลูกๆ ให้ตื่น” และประโยคสามัญ 2 ประโยคคือ “คนนี้ยังไม่ตื่น” และ “คนนี้ก็ตื่นแล้ว” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมประโยค

ตอนวัยโตฉันเป็นนักร้องเพลง แต่พอตอนนี้นั้นบวชเป็นพระแล้วฉันเลยเฝ้าอยู่ที่วัด

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคสามัญคือ “ตอนวัยโตฉันเป็นนักร้องเพลง” และประโยคซับซ้อน “พอตอนนี้นั้นบวชเป็นพระแล้ว ฉันเลยเฝ้าอยู่ที่วัด” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมประโยค

4.1.3.3 ประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนรวมกับประโยคซับซ้อนสามารถจำแนกได้ 2 ประเภท ดังนี้

4.1.3.3.1 ประโยคผสมที่มีใจความคล้อยตามกัน เช่น

เขากำลังจะกินปูอยู่ เขาจึงบอกพ่อกับแม่ว่าอยากกินแล้วค่ะ แล้วพอกินไปอร่อยจึงชอบกินปู

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนคือ “เขากำลังจะกินปูอยู่ เขาจึงบอกพ่อกับแม่ว่าอยากกินแล้วค่ะ” และประโยคซับซ้อน “พอกินไปอร่อยจึงชอบกินปู” โดยมีคำว่า “แล้ว” เป็นคำเชื่อมประโยค

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีช้างชื่อ โปโปกำลังเดินเล่นอยู่ แล้วเขาก็เผลอพ่นน้ำออกมาจนโดนนก

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนคือ “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีช้างชื่อโปโปกำลังเดินเล่นอยู่” และประโยคซับซ้อน “เขาก็เผลอพ่นน้ำออกมาจนโดนนก” โดยมีคำว่า “แล้ว” เป็นคำเชื่อมประโยค

4.1.3.3.2 ประโยคผสมที่มีใจความขัดแย้งกัน เช่น

ตอนเข้ามาแม่ปลูกให้ฉันตื่น แต่ฉันยังหลับอยู่ ที่เลยตื่นเป็นคนแรก

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนคือ “ตอนเข้ามาแม่ปลูกให้ฉันตื่น” และประโยคซับซ้อน “ฉันยังหลับอยู่ ที่เลยตื่นเป็นคนแรก” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมประโยค

วันต่อมามันทนไม่ไหว มันจึงผลักข้างน้อยลงแม่น้ำ แต่ไม่ตก เพราะมันเอาตัวรอด

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อนคือ “วันต่อมามันทนไม่ไหว มันจึงผลักข้างน้อยลงแม่น้ำ” และประโยคซับซ้อน “ไม่ตกเพราะมันเอาตัวรอด” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมประโยค

เมื่อนำประโยคทั้งสามชนิดที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมานับจำนวน จะเห็นว่าประโยคแต่ละชนิดมีจำนวนในการใช้แตกต่างกัน โดยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 ตารางแสดงจำนวนชนิดของประโยคในการพูดเล่าเรื่อง

ชนิดของประโยค	จำนวนประโยคที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง	ค่าร้อยละ
ประโยคสามัญ	113	51.37
ประโยคซับซ้อน	49	22.27
ประโยคผสม	58	26.36
รวม	220	100

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าประโยคที่เด็กออกทิสติกใช้เล่าเรื่องมี 3 ชนิด คือ ประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อน และประโยคผสม ประโยคที่เด็กออกทิสติกใช้มากที่สุดคือประโยคสามัญ ปรากฏ 113 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 51.37 รองลงมาคือประโยคผสม ปรากฏ 58 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 26.36 ส่วนประโยคซับซ้อนปรากฏน้อยที่สุด ปรากฏ 49 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 22.27

4.2 โครงสร้างประโยคที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก

ผู้วิจัยจะจำแนกการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคออกเป็น 2 ประเภท คือ โครงสร้างของประโยคสามัญ และโครงสร้างของประโยคซับซ้อน* โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 โครงสร้างของประโยคสามัญ

จากการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคสามัญในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่ามีจำนวนโครงสร้างทั้งสิ้น 22 รูปแบบ ดังนี้

- 4.2.1.1 แบบกริยากรรม (อ)
- 4.2.1.2 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/อ)
- 4.2.1.3 แบบกริยากรรม-กรรมตรง (ส/ต)
- 4.2.1.4 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ป/ส/ต)
- 4.2.1.5 แบบกริยากรรม (ส)
- 4.2.1.6 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/ส)
- 4.2.1.7 แบบนามเดี่ยว-นามเดี่ยว (นค./นค.)
- 4.2.1.8 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม (ว/ป/อ)
- 4.2.1.9 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)
- 4.2.1.10 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม-สถานวลี (ว/ป/ส/ถ)
- 4.2.1.11 แบบกาลวลี-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ส/ต)
- 4.2.1.12 แบบกาลวลี-กริยากรรม (ว/อ)
- 4.2.1.13 แบบประธาน-กริยากรรม-สถานวลี (ป/อ/ถ)
- 4.2.1.14 แบบกริยากรรม-สถานวลี (อ/ถ)
- 4.2.1.15 แบบประธาน-กริยากรรม-กาลวลี (ป/ส/ว)
- 4.2.1.16 แบบประธาน-กริยากรรม-สถานวลี-กาลวลี (ป/ส/ถ/ว)
- 4.2.1.17 แบบประธาน-กริยากรรม-กาลวลี (ป/อ/ว)
- 4.2.1.18 แบบประธาน-กริยากรรม-สถานวลี (ป/ส/ถ)
- 4.2.1.19 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง-สถานวลี (ป/ส/ต/ถ)
- 4.2.1.20 แบบกริยากรรม-กรรมตรง-กาลวลี (ส/ต/ว)
- 4.2.1.21 แบบกริยากรรม-กรรมตรง-สถานวลี (ส/ต/ถ)
- 4.2.1.22 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ป/ท/ต)

* ตามแนวการศึกษาของวิจินต์ ภาณุพงศ์ ไม่ได้วิเคราะห์โครงสร้างของประโยคผสม

โครงสร้างประโยคสามัญของเด็กออกทิศกทั้ง 22 รูปแบบสามารถแสดง
รายละเอียดได้ดังนี้

4.2.1.1 แบบกริยากรรม (อ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกริยากรรมปรากฏ 40 ประโยค
เช่น

จบแล้วค่ะ

อ

แค่นี้

อ

นอน

อ

ศักราชไกล

อ

4.2.1.2 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/อ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธานและกริยากรรมปรากฏ
12 ประโยค เช่น

เธอสองคนนี้ / กำลังเดินไป

ป อ

นก / ก็บินลง

ป อ

ช้าง / ไม่ยอม

ป อ

อันนี้ / หมดแล้ว

ป อ

4.2.1.3 แบบกริยากรรม-กรรมตรง (ส/ต)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกริยากรรมและกรรมตรงปรากฏ

8 ประโยค เช่น

มี / เด็กชายคนหนึ่ง

ส ต

มี / หมี่ด้วย

ส ต

เห็น / ตุ๊กตาหมี่ด้วย

ส ต

แก้งเป็น / เด็ก

ส ต

4.2.1.4 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ป/ส/ต)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน กริยากรรมและกรรม

ตรงปรากฏ 19 ประโยค เช่น

ช่างตัวหนึ่ง / พ่น / น้ำ

ป ส ต

เขา / เป็น / เณร

ป ส ต

คุณแม่ / ก็เปิด / ประตู / ด้วย

ป ส ต ส

เขา / กิน / ปู

ป ส ต

4.2.1.5 แบบกริยากรรม (ส)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกริยากรรมปรากฏ 2 ประโยค

ได้แก่

ไม่รู้แล้ว

ส

ยิง

ส

4.2.1.6 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/ส)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธานและกริยากรรมปรากฏ

4 ประโยค ได้แก่

เค็ๆ / จึงดูอยู่นี่นา

ป ส

ช่างน้ำแข็ง / ก็ยังพ่นน้ำใส่

ป ส

เขา / ก็ไม่ทำ

ป ส

น้อง / เลยตกทีละเล็กทีละน้อย

ป ส

4.2.1.7 แบบนามเดี่ยว –นามเดี่ยว (นค./นค.)*

โครงสร้างประโยคสามัญแบบนามเดี่ยวปรากฏ 2 ประโยค ได้แก่

ตัว / อะไรเนี่ย

นค. นค.

เขา / อายุแค่ประมาณ 7 ปีเอง

นค. นค.

*โครงสร้างประโยคแบบ นค. คือโครงสร้างที่ประกอบด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยค ลำพังโดยไม่มีคำกริยาอยู่เลย ในหนังสือโครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์ได้ยกตัวอย่างโครงสร้างประโยคชนิดนี้ไว้เช่น “นี่/ ปากกาใคร” “โน้นแน่ะ/ โรงเรียนของลูก” เป็นต้น

4.2.1.8 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม (ว/ป/อ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกาลวลี ประธานและกริยากรรม
ปรากฏ 2 ประโยค ได้แก่

ขณะนั้น / นื่องหมี / ก็ตกลงไป

ว ป อ

ตอนนั้น / เขา / ก็ทำงานแล้ว

ว ป อ

4.2.1.9 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกาลวลี ประธาน กริยากรรมและ
กรรมตรงปรากฏ 2 ประโยค ได้แก่

ตอนเด็ก / ฉัน / เป็น / แคคนธรรมดา

ว ป ส ต

ตอนวัยหนุ่ม / ฉัน / เป็น / นักเรียน

ว ป ส ต

4.2.1.10 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม-สถานวลี (ว/ป/ส/ถ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกาลวลี ประธาน กริยากรรมและ
สถานวลีปรากฏเพียง 1 ประโยค ได้แก่

ขณะนั้น / เขา / ก็อยู่* / ที่วัด / กับพระ

ว ป ส ถ ส

4.2.1.11 แบบกาลวลี-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ส/ต)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกาลวลี กริยากรรมและกรรมตรง
ปรากฏ 5 ประโยค เช่น

* กริยา “อยู่” ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ จัดเป็นกริยากรรม เช่น ประโยค “หลังใหญ่/ ใคร/ จะอยู่” ในหนังสือโครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์หน้า 42 จัดให้ประโยคดังกล่าวมีโครงสร้างแบบกรรมตรง/ ประธาน/ กริยากรรม

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว/ มี / วัดอยู่แห่งหนึ่งชื่อว่าวัดพระแก้ว

๖ ๘ ๙

กาลครั้งหนึ่ง / มี / เด็กคนหนึ่งชื่อว่าแอนนา

๖ ๗ ๘

วันต่อมา / คิด / แผนใหม่

၁ ၂ ၃

เที่ยงแล้ว / ก็ทาน / ข้าว

၁ ၂ ၃

4.2.1.12 แบบกาลวลี-กริยากรรม (ว/อ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกาลวิและกริยากรรมปรากฏ 3

ประโยค 'ได้แก่'

มืดแล้ว / ก็อาบน้ำ

๖ ๗

เข้าแล้ว / ก็อาบนํ้า

ก อ

เย็นแล้ว / ก็อาบน้ำ

๑ ๒

4.2.1.13 แบบประธาน-กริยากรรม-สถานวลี (ป/อ/ถ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน กริยากรรมและ
สถานวลีปรากฏ 4 ประโยค ได้แก่

ตุ๋กตาหมีตัวเนี้ยมัน / เกือบจะตก / ฟิ้นแล้วด้วย

ป อ น

มัน / กี้ตก / น้ำ / แทน

ป อ ถ อ

ฉัน / ต้องนอนอยู่ / ที่วัด

ป อ ๓

ช่างกับนก / เดินไป / ตรงคลอง

ປ ອ ດ

4.2.1.14 แบบกริยากรรม-สถานวลี (อ/ถ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกริยากรรมและสถานวลีปรากฏ

1 ประโยค ดังนี้

เลขตก / น้ำป้อนป้อน / อีกครั้ง

၀ ၆ ၀

4.2.1.15 แบบประธาน-กริยาศกรรม-กาลวลี (ป/ส/ว)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน กริยากรรมและกาลวิ

ปรากฏ 1 ประโยค ดังนี้

เขา / ไปกิน / เย็นๆ

ป ส ว

4.2.1.16 แบบประธาน-กริยาศกรรม-กรรมตรง-กาลวลี (ป/ส/ถ/ว)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน กริยากรรม สถานวิ

และกาลวดีปรากฏ 1 ประโยค ดังนี้

พระ/ ก็อยู่ / ในวัด/ ทุกวัน

ປ ສ ຄ ວ

4.2.1.17 แบบประธาน-กริยากรรม-กาลวิ (ป/อ/ว)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน กริยากรรมและกาลวิ

ปรากฏ 1 ประโยค ดังนี้

พระ / ก็ไม่ออกมาบิณฑบาต / แคว้นพุทธรักษาวันเดี๋ยวนั้นต่อไปนี้

ປ ອ ງ

4.2.1.18 แบบประธาน-กริยากรรม-สถานวลี (ป/ส/ถ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน กริยากรรมและ
สถานวลีปรากฏ 1 ประโยค ดังนี้

นกสองตัว / มาเกาะ / ที่หลังช้างหน้าบ้าน

ป ส ถ

4.2.1.19 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง-สถานวลี (ป/ส/ต/ถ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน กริยากรรม กรรมตรง
และสถานวลีปรากฏ 1 ประโยค ดังนี้

เด็กหญิงคนหนึ่ง / พา / หมาตัวหนึ่ง / มา / ที่ห้องนอน

ป ส ต ถ

4.2.1.20 แบบกริยากรรม-กรรมตรง-กาลวลี (ส/ต/ว)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกริยากรรม กรรมตรงและ
สถานวลีปรากฏ 1 ประโยค ดังนี้

กิน / เ้านี้ / ก่อน

ส ต ว

4.2.1.21 แบบกริยากรรม-กรรมตรง-สถานวลี (ส/ต/ถ)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบกริยากรรม กรรมตรงและ
สถานวลีปรากฏ 1 ประโยค ดังนี้

จับ / ปู / จากทะเลสาบ

ส ต ถ

4.2.1.22 แบบประธาน-กริยาวิกรรม-กรรมตรง (ป/ท/ต)

โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน กริยาวิกรรมและ
กรรมตรงปรากฏ 1 ประโยค ดังนี้

เขา / ให้ / อาหารพิษ

ป ท ต

เมื่อนำโครงสร้างประโยคสามัญรูปแบบต่างๆจากการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกมานับจำนวน จะเห็นว่าโครงสร้างประโยคสามัญแต่ละรูปแบบมีจำนวนในการใช้แตกต่างกัน โดยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 9 ตารางแสดงจำนวน โครงสร้างประโยคสามัญที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

โครงสร้างประโยคสามัญ	จำนวนประโยคที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. แบบ อ	40	35.4
2. แบบ ป/อ	12	10.62
3. แบบ ส/ต	8	7.08
4. แบบ ป/ส/ต	19	16.81
5. แบบ ส	2	1.78
6. แบบ ป/ส	4	3.55
7. แบบ นค./นค.	2	1.78
8. แบบ ว/ป/อ	2	1.78
9. แบบ ว/ป/ส/ต	2	1.78
10. แบบ ว/ป/ส/ถ	1	0.88
11. แบบ ว/ส/ต	5	4.42
12. แบบ ว/อ	3	2.65
13. แบบ ป/อ/ถ	4	3.55
14. แบบ อ/ถ	1	0.88
15. แบบ ป/ส/ว	1	0.88
16. แบบ ป/ส/ถ/ว	1	0.88
17. แบบ ป/อ/ว	1	0.88
18. แบบ ป/ส/ถ	1	0.88
19. แบบ ป/ส/ต/ถ	1	0.88
20. แบบ ส/ต/ว	1	0.88
21. แบบ ส/ต/ถ	1	0.88
22. แบบ ป/ท/ต	1	0.88
รวม	113	100

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างประโยคสามัญในการพูดเล่าเรื่อง 22 รูปแบบ โครงสร้างที่เด็กใช้มากที่สุดคือ โครงสร้างแบบกริยากรรม ปรากฏ 40 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 35.40 รองลงมาคือโครงสร้างแบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง ปรากฏ 19 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 16.81 โครงสร้างแบบประธาน-กริยากรรม ปรากฏ 12 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 10.62 และโครงสร้างแบบกริยากรรม-กรรมตรงปรากฏ 8 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 7.08 ส่วนโครงสร้างรูปแบบอื่นๆ ปรากฏไม่มากนัก

4.2.2 โครงสร้างของประโยคซับซ้อน

จากการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคซับซ้อนในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่า มีจำนวนโครงสร้างประโยคทั้งสิ้น 12 รูปแบบ ดังนี้

4.2.2.1 แบบกริยากรรม (อ)

4.2.2.2 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/อ)

4.2.2.3 แบบกริยากรรม-กรรมตรง (ส/ต)

4.2.2.4 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ป/ส/ต)

4.2.2.5 แบบกริยากรรม (ส)

4.2.2.6 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/ส)

4.2.2.7 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม (ว/ป/อ)

4.2.2.8 แบบกาลวลี-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ส/ต)

4.2.2.9 แบบประธาน-กริยากรรม (ป/ท/ต)

4.2.2.10 แบบกริยากรรม-สถานวลี-กาลวลี (อ/ถ/ว)

4.2.2.11 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมรอง-กรรมตรง (ป/ท/ร/ต)

4.2.2.12 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง-สถานวลี (ป/ส/ต/ถ)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนของเด็กออทิสติกทั้ง 12 รูปแบบสามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

4.2.2.1 แบบกริยากรรม (อ)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบกริยากรรม ปรากฏเพียง 1 ประโยค ได้แก่

ร้องไห้แงๆ จนตุ๊กตามีหล่นไป

อ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “เห็นดอกไม้” และมีอนุพจน์นาม “ดอกไม้กำลังงอกขึ้นมา” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

มี / เด็กๆ ยืนคอยอยู่

ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “มีเด็กๆ” และมีอนุพจน์นาม “เด็กๆ ยืนคอยอยู่” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

มี / หมียู่ตรงนี้ครับ

ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “มีหมี” และมีอนุพจน์นาม “หมียู่ตรงนี้ครับ” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

4.2.2.4 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง (ป/ส/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบประธาน กริยากรรมและกรรมตรงปรากฏ 13 ประโยค เช่น

เขา / ใช้ / งา ไล่นกออกไป

ป ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “เขาใช้งา” และมีอนุพจน์วิเศษณ์ “ไล่นกออกไป” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “ใช้” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

เขา / ให้ / คนนี้ แต่งชุดเป็นผู้หญิง

ป ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “เขาให้คนนี้” และมีอนุพจน์นาม “แต่งชุดเป็นผู้หญิง” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

เขากำลังนอนอยู่ / แม่ / จึงมาปลุกว่าให้ตื่นได้แล้วลูก

ส ป ส

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “แม่จึงมาปลุกว่าให้ตื่นได้แล้วลูก” และมีอนุพจน์วิเศษณ์ “เขากำลังนอนอยู่” ทำหน้าที่ขยายกริยาวิ “จึงมาปลุก” ซึ่งเป็นกริยากรรมในอนุพจน์หลัก

4.2.2.7 แบบกาลวลี-ประธาน-กริยากรรม (ว/ป/อ)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบกาลวลี ประธาน และกริยากรรม ปรากฏเพียง 1 ประโยค ดังนี้

ในขณะนั้นตอนที่เขาโตมา / แม่เขา / ก็เสียชีวิตจากไป

ว ป อ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์คุณศัพท์ อนุพจน์หลักคือ “ในขณะนั้นตอนที่เขาโตมา” และมีอนุพจน์คุณศัพท์ “ที่เขโตมา” ทำหน้าที่ขยายนามวลี “ตอน” ซึ่งเป็นกาลวลีในอนุพจน์หลัก

4.2.2.8 แบบกาลวลี-กริยากรรม-กรรมตรง (ว/ส/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบกาลวลี กริยากรรม และกรรมตรง ปรากฏเพียง 1 ประโยค ดังนี้

ทันใดนั้น / ก็ได้ยิน / เสียงแม่เรียกว่าไปโรงเรียนแล้วค่ะลูก

ว ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงแม่เรียก” และมีอนุพจน์นาม “ว่าไปโรงเรียนแล้วค่ะลูก” ทำหน้าที่ขยาย “เสียงแม่เรียก” ซึ่งเป็นกรรมตรงของประโยค

4.2.2.9 แบบประธาน-กริยาวิกรรม (ป/ท/ค)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบประธาน กริยาวิกรรม และกรรมตรง ปรากฏเพียง 1 ประโยค ได้แก่

นก / บอก / ว่าจะมาเกาะเพราะว่าตรงนี้นั้นสบาย

ป ท ค

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “นกบอก” และมีอนุพจน์นาม “ว่าจะมาเกาะเพราะว่าตรงนี้นั่นสบาย” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

4.2.2.10 แบบกริยาธรรม-สถานวลี –กาลวลี (อ/ถ/ว)

โครงสร้างประโยคแบบกริยาธรรมและสถานวลี และกาลวลีปรากฏเพียง 1 ประโยค ได้แก่

ขณะนั้นตอนนั่งรถกลับก็ได้เวลานอน จึนอน / บนรถ/ ไปก่อน

อ ถ ว

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “จึนอนบนรถไปก่อน” และมีอนุพจน์วิเศษณ์ “ขณะนั้นตอนนั่งรถกลับก็ได้เวลานอน” ทำหน้าที่ขยาย “นอนบนรถไปก่อน” ซึ่งเป็นกริยากรรมในอนุพจน์หลัก

4.2.2.11 แบบประธาน-กริยาพิภพกรรม-กรรมตรง (ป/ท/ร/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบประธาน กริยาพิภพกรรม กรรมรอง และกรรมตรง ปรากฏ 2 ประโยค ได้แก่

พระ / สอน / เขา/ ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

ป ท ร ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “พระสอนเขา” และมีอนุพจน์นาม “ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

สัตว์ตัวนั้น / บอก / ช้าง / ว่าทำแบบนี้กับฉันได้ยัง ฉันไม่ชอบ

ป ท ร ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “สัตว์ตัวนั้นบอกช้าง” และมีอนุพจน์นาม “ว่าทำแบบนี้กับฉันได้ยัง ฉันไม่ชอบ” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

4.2.2.12 แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง-สถานวลี (ป/ส/ต/ถ)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบประธาน กริยากรรม กรรมตรง
และสถานวลี ปรากฏเพียง 1 ประโยค ได้แก่

พ่อกับแม่ / ไปส่ง / ผม / ที่บ้านคุณตาคุณยาย เพื่อค้างคืนหนึ่งคืน

ป ส ต ถ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและ
อนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “พ่อกับแม่/ไปส่งผมที่บ้านคุณตาคุณยาย” และมีอนุพจน์วิเศษณ์
“เพื่อค้างคืนหนึ่งคืน” ทำหน้าที่ขยายกริยวลี “ไปส่ง” ซึ่งเป็นกริยากรรมในอนุพจน์หลัก

เมื่อนำโครงสร้างประโยคซับซ้อนรูปแบบต่างๆจากการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทดสอบมานับ
จำนวน จะเห็นว่าโครงสร้างประโยคซับซ้อนแต่ละรูปแบบมีจำนวนในการใช้แตกต่างกัน โดย
แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 ตารางแสดงจำนวน โครงสร้างประโยคซับซ้อนที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

โครงสร้างประโยคซับซ้อน	จำนวนประโยคที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. แบบ อ	1	2.04
2. แบบ ป/อ	12	24.49
3. แบบ ส/ต	12	24.49
4. แบบ ป/ส/ต	13	26.54
5. แบบ ส	2	4.08
6. แบบ ป/ส	2	4.08
7. แบบ ว/ป/อ	2	4.08
8. แบบ ว/ส/ต	1	2.04
9. แบบ ป/ท/ต	1	2.04
10.แบบ อ/ถ/ว	1	2.04
11. แบบ ป/ท/ร/ต	1	2.04
12. แบบ ป/ส/ต/ถ	1	2.04
รวม	49	100

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าเด็กออกทิสติกใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อนในการพูดเล่าเรื่อง 12 รูปแบบ โครงสร้างที่เด็กใช้มากที่สุดคือ โครงสร้างแบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง ปรากฏจำนวน 13 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 26.54 รองลงมาคือโครงสร้างแบบประธาน-กริยากรรม และแบบกริยากรรม-กรรมตรง ปรากฏจำนวน 12 ประโยคเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 24.49 ส่วนโครงสร้างรูปแบบอื่นๆ ปรากฏไม่มากนัก

5. การวิเคราะห์สัมพันธสารที่ใช้ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก

การวิเคราะห์สัมพันธสารที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกสามารถจำแนกการวิเคราะห์ได้เป็น 2 หัวข้อ คือ การวิเคราะห์การเริ่มต้นและการลงท้ายเรื่อง (starting and ending) และการเชื่อมโยงความ (cohesion)

5.1 การเริ่มต้นเรื่องและการลงท้ายเรื่อง (starting and ending)

5.1.1 การเริ่มต้นเรื่อง (starting)

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กออกทิสติกจำนวน 28 เรื่อง พบว่าเด็กออกทิสติกมีวิธีการเริ่มต้นเรื่อง 6 วิธี คือ การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร การเริ่มต้นด้วยคำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละคร การเริ่มต้นด้วยคำว่า “แบบว่า” ตามด้วยตัวละคร การเริ่มต้นด้วยกาลวลี* ตามด้วยตัวละครสถานที่หรือเหตุการณ์ การเริ่มต้นด้วยวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์ และการเริ่มต้นด้วยประโยคคำถาม โดยสามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

5.1.1.1 การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร

การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร คือ การใช้ตัวละครซึ่งอาจเป็นคน สัตว์หรือสิ่งของเป็นผู้แสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องทันที เด็กออกทิสติกใช้การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้ในการพูดเล่าเรื่องมากที่สุด โดยพบการเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้ 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.28 ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ช้างตัวหนึ่งเขา เขาพ่นน้ำ แล้วก็มีนกสองตัวมาเกาะ....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้นามวลี “ช้างตัวหนึ่ง” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

* ทฤษฎีสัมพันธสารตามแนวการศึกษาของชลธิชา บำรุงรักษ์ใช้คำว่า “วลีแสดงเวลา” แต่ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะใช้คำว่า “กาลวลี” ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ เพื่อให้เนื้อหาสอดคล้องกันตลอดทั้งเล่ม

คน คนกำลังกินข้าวอยู่ครับ คนนี้กิน แต่คนนี่กำลัง แต่คุณแม่

กำลังกินข้าวอยู่

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิศติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้

นามวลี “คน” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

พระสงฆ์กำลัง ไปที่ต้นไม้มเห็นดอกไม้กำลังงอกขึ้นมา....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิศติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้

นามวลี “พระสงฆ์” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

เขาทานข้าวที่ร้านอาหาร เขา แล้วก็ทานข้าว ดูทะเล....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิศติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้

นามวลี “เขา” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

5.1.1.2 การเริ่มต้นด้วยคำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละคร

การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้พบ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.43 ของวิธีการ
เริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

มีคุณแม่ของเขามาเรียกลูกๆ ให้ตื่น แต่คนนี่ยังไม่ตื่น....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิศติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้

คำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “คุณแม่ของเขา”

มีช้างตัวหนึ่งอยู่ในป่า กำลัง กำลังรดน้ำให้ต้นไม้งอก....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิศติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้

คำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “ช้างตัวหนึ่ง”

มีเด็กสองคนกำลังนอน แล้ว แล้วแม่ก็มาปลุก....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิศติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้

คำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “เด็กสองคน”

มีช้างด้วย นี่มีช้างกำลังพ่นน้ำอยู่....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิศติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้

คำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “ช้าง”

5.1.1.3 การเริ่มต้นด้วยคำว่า “แบบว่า” ตามด้วยตัวละคร

การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้พบเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.57 ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังนี้

แบบว่า ว่า ว่าเณรสองคนนี่กำลังเดินไป ไปให้มา เดิน....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้คำว่า “แบบว่า” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “เณรสองคนนี่”

5.1.1.4 การเริ่มต้นด้วยกาลวลีตามด้วยตัวละคร สถานที่หรือเหตุการณ์

การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้พบ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.29 ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังนี้

กาลครั้งหนึ่งมีเด็กคนหนึ่งชื่อว่าแอนนา เขากำลังจะกินปูอยู่....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้กาลวลี “กาลครั้งหนึ่ง” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “เด็กคนหนึ่ง”

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีช้างชื่อโป ช้างชื่อโป ช้างชื่อโปโป

กำลังเดินเล่นอยู่....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้กาลวลี “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “ช้าง”

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีวัดอยู่แห่ง

หนึ่งชื่อว่าวัดพระแก้ว....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้กาลวลี “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว” ตามด้วยสถานที่ในเรื่องคือ “วัด”

ตอนเด็กๆ ตอนเด็ก ฉัน ตอนเด็ก ฉันเป็นแค่คนธรรมดา....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้กาลวลี “ตอนเด็กๆ” ตามด้วยตัวละครของเรื่องคือ “ฉัน”

5.1.1.5 การเริ่มต้นด้วยวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์

การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้ใกล้เคียงกับการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร แต่ต่างกันที่การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละครนั้น ตัวละครที่ใช้เริ่มต้นเรื่องจะทำหน้าที่เป็นผู้แสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทันที ส่วนการเริ่มต้นด้วยวลี วลีดังกล่าวไม่ได้ทำหน้าที่เป็นผู้แสดง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ด้านเนื้อหากับประโยคที่ตามมา การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้พบ 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.86 ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ชื่อ ก็ เขา ตา ตายาย แล้ว แล้วเด็กก็สองคนก็มากิน...

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้วลีได้แก่ “ชื่อ” “ก็” “เขา” “ตา” และ “ตายาย”

คุณแม่ แต่คนนี่ตื่น แต่น้องคนนี่หลับอยู่ และหมา และหมาตัวนี้

มาดู....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้วลี

“คุณแม่”

เด็ก ปู แอนเน็ต อัน ปูค แอนดี ปาคู แม็คคู้ แล้วนูทกับแอนดี เด็ก

สองคนนี่กำลังทานปู....

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่า เด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้วลี

ได้แก่ “เด็ก” “ปู” “แอนเน็ต” “อัน” “ปูค” “แอนดี” “ปาคู” “แม็คคู้” “แล้วนูทกับแอนดี”

เด็ก กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีเด็กหญิงคนหนึ่งและน้องชาย...

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่าเด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้วลี

“เด็ก”

5.1.1.6 การเริ่มต้นด้วยประโยคคำถาม

การเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้พบเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.57 ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังนี้

ตัวอะไรเนี่ย พระ พระองค์นี้กำลังจะไปบิณฑบาต...

จากตัวอย่างนี้เห็นได้ว่าเด็กออกทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยประโยคคำถาม “ตัวอะไรเนี่ย”

ผลการวิเคราะห์ห่วิธีการเริ่มต้นเรื่องในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 11 ตารางแสดงวิธีการเริ่มต้นเรื่องในการพูดเล่าเรื่อง

วิธีการเริ่มต้นเรื่องในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร	11	39.28
2. การเริ่มต้นด้วยคำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละคร	6	21.43
3. การเริ่มต้นด้วยคำว่า “แบบว่า” ตามด้วยตัวละคร	1	3.57
4. การเริ่มต้นด้วยกาลวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์	4	14.29
5. การเริ่มต้นด้วยวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์	5	17.86
6. การเริ่มต้นด้วยประโยคคำถาม	1	3.57
รวม	28	100

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า วิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็กออทิสติกมี 6 วิธี การเริ่มต้นเรื่องที่เด็กออทิสติกใช้มากที่สุดคือ การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร ปรากฏร้อยละ 39.28 รองลงมาคือการเริ่มต้นด้วยคำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละคร ปรากฏร้อยละ 21.43 ส่วนวิธีการเริ่มต้นเรื่องที่ปรากฏน้อยที่สุด คือการเริ่มต้นด้วยคำว่า “แบบว่า” ตามด้วยตัวละคร และการเริ่มต้นด้วยประโยคคำถาม โดยทั้งสองวิธีปรากฏร้อยละ 3.57

5.1.2 การลงท้ายเรื่อง (ending)

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน 28 เรื่อง พบว่าเด็กออทิสติกมีวิธีการลงท้ายเรื่อง 2 วิธี คือ การลงท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า และการลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหา

5.1.2.1 การลงท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า

การลงท้ายด้วยวิธีนี้ผู้เล่าจะใช้วลีที่แสดงตอนจบของเรื่อง เช่น “จบ” “จบแล้ว” “หมดแล้ว” เป็นต้น จากการวิเคราะห์พบการลงท้ายเรื่องด้วยวิธีดังนี้ 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 96.43 ของวิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

...ขณะนั้น ตอนนั่งรถกลับ ก็ได้ ก็ได้เวลานอน จึงนอนบนรถไป
ก่อน จบแล้วค่ะ

จากตัวอย่างนี้ ปรากฏวลี “จบแล้วค่ะ” แสดงการลงท้ายเรื่อง

...ทำไมคนนี้เป็นผู้ชายแต่รักเปีย เอาถุงมา อันนี้เป็นผู้ชายหรือว่า
ผู้หญิง แล้วเรื่องนี้ก็จบลง

จากตัวอย่างนี้ ปรากฏวลี “เรื่องนี้ก็จบลง” แสดงการลงท้ายเรื่อง

...เย็นก็กลับ แล้วก็ทำการบ้าน แล้วก็ทานข้าว แล้วก็ทำการบ้าน
แล้วก็อาบน้ำ แปรงฟัน แต่งตัว นอน หมดแล้ว

จากตัวอย่างนี้ ปรากฏวลี “หมดแล้ว” แสดงการลงท้ายเรื่อง

...อาบน้ำ แปรงฟัน แต่งตัว แล้วก็ทานข้าว แล้วก็สวดมนต์ อันนี้
หมดแล้ว

จากตัวอย่างนี้ ปรากฏวลี “อันนี้หมดแล้ว” แสดงการลงท้ายเรื่อง

5.1.2.2 การลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหา

การลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหา คือ การลงท้ายเรื่องโดยไม่ได้แสดง
ตอนจบหรือข้อสรุปของเหตุการณ์ อีกทั้งไม่มีวลีที่แสดงการยุติเรื่องเล่า การลงท้ายเรื่องด้วยวิธีนี้
ผู้เล่ามักจะหยุดเรื่องเพราะไม่สามารถให้รายละเอียดของเรื่องต่อไปได้ จากการวิเคราะห์พบ
การลงท้ายเรื่องด้วยวิธีนี้เพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.57 ของวิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่าง
ต่อไปนี้

...เขาก็มีหมามาแอบมองด้วย แล้วคุณแม่ก็เปิดประตูด้วย แล้วก็
ตุ๊กตาหมีตัวนี้ มันเกือบจะตกพื้นแล้วด้วย แล้วก็มินาพิกามันปลุกให้ตื่นแล้วด้วย

ผลการวิเคราะห์วิธีการลงท้ายเรื่องในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกสามารถแสดงได้ดัง
ตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 12 ตารางแสดงวิธีการลงท้ายเรื่องในการพูดเล่าเรื่อง

วิธีการลงท้ายเรื่องในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติก	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การลงท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า	27	96.43
2. การลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหา	1	3.57
รวม	28	100

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าวิธีการลงท้ายเรื่องในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกมี 2
วิธี วิธีการลงท้ายเรื่องด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่าเป็นวิธีที่เด็กออทิสติกใช้มากที่สุด ปรากฏร้อยละ
96.43 ส่วนการลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหานั้นปรากฏเพียงร้อยละ 3.57 เท่านั้น

5.2 การเชื่อมโยงความ (cohesion)

การเชื่อมโยงความ คือ การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยภาษาด้วยการใช้กลวิธีต่างๆ การเชื่อมโยงความที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ การอ้างถึง (reference) การใช้คำเชื่อม (conjunction) การซ้ำ (repetition) และการเชื่อมโยงคำศัพท์ (lexical cohesion) ผลการวิเคราะห์พบว่าปรากฏการเชื่อมโยงความทั้งสิ้น 1,489 ครั้ง แบ่งเป็นการเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึง 302 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.28 การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อม 371 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.92 การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำ 647 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 43.45 และการเชื่อมโยงความด้วยคำศัพท์ 169 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.35 การเชื่อมโยงความแต่ละประเภทมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.2.1 การอ้างถึง (reference)

การอ้างถึง คือ การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำหรือวลีที่เป็นรูปแทนเพื่ออ้างถึงคำหรือวลีที่เป็นรูปหลักที่ปรากฏในบริบทภาษา การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงในเรื่องราวของเด็กออทิสติกจำนวน 302 ครั้ง แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ การอ้างถึงหน่วยนาม 293 ครั้ง การอ้างถึงหน่วยกริยา 2 ครั้ง และการอ้างถึงอนุภาคหรือประโยค 7 ครั้ง ดังนี้

5.2.1.1 การอ้างถึงหน่วยนาม

การอ้างถึงหน่วยนาม คือ การใช้รูปแทนอ้างถึงหน่วยนามซึ่งเป็นรูปหลักที่ปรากฏในข้อความ จากการวิเคราะห์การพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่าปรากฏการอ้างถึงหน่วยนามทั้งสิ้น 293 ครั้ง การอ้างถึงหน่วยนามนี้ผู้เล่าจะใช้รูปแทนเพื่ออ้างถึงรูปหลักที่เป็นหน่วยนาม 3 ชนิด คือรูปแทนที่เป็นคำสรรพนาม รูปแทนที่เป็นนามวลี และรูปแทนที่เป็นสุญรูป ดังนี้

5.2.1.1.1 รูปแทนที่เป็นคำสรรพนาม

รูปแทนที่เป็นคำสรรพนามปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกจำนวน 76 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.94 ของการอ้างถึงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างถึงหน่วยนามด้วยรูปแทนสรรพนามมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

ข้างตัวหนึ่ง เขา เขา พ่นน้ำ แล้วก็มีนก 2 ตัวมาเกาะ เขา

ราคาญนก เขา ใช้ งา ไถ่น ออกไป...

คำว่า “เขา” เป็นรูปแทนสรรพนามของหน่วยนาม “ข้างตัวหนึ่ง”

...คุณแม่อีกเปิดประตูด้วย แล้วก็ตุ๊กตาหมีตัวเนี้ย มัน
เกือบจะตกพื้นแล้วด้วย...”

คำว่า “มัน” เป็นรูปแทนสรรพนามของหน่วยนาม
“ตุ๊กตาหมีตัวเนี้ย”

...ขณะนั้นข้างก็เดิน เดินตกน้ำ จึงเจอสัตว์ตัวหนึ่ง สัตว์
ตัวนั้นก็บอกข้างว่า ทำแบบนี้กับฉันไฉ่ยังงิ ฉันไม่ชอบ เขาก็ไม่ทำ...

คำว่า “ฉัน” เป็นรูปแทนสรรพนามของหน่วยนาม
“สัตว์ตัวหนึ่ง”

5.2.1.1.2 รูปแทนที่เป็นนามวลี

รูปแทนที่เป็นนามวลี คือ รูปแทนที่เป็นคำนามคำเดียว
หรือคำนามและส่วนขยาย อาจเป็นคำบ่งชี้หรือคำแสดงจำนวนนับหรือคำวิเศษณ์ซึ่งอาจมี
ลักษณะนามปรากฏอยู่ด้วย รูปแทนที่เป็นนามวลีปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทดสอบจำนวน
86 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.35 ของการอ้างถึงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างถึงหน่วยนามด้วยรูปแทน
นามวลีมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

มีคุณแม่ของเขามาเรียกลูกๆให้ตื่น แต่คนนี้ยังไม่ตื่น แต่
คนนี้ก็ตื่นแล้ว...”

คำว่า “คนนี้” เป็นรูปแทนนามวลีของหน่วยนาม
“ลูกๆ”

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีเด็กหญิงคนหนึ่งและน้องชาย
เขากำลังนอนอยู่ แม่จึงมาปลุกว่าให้ตื่น ได้แล้วลูก ขณะนั้นน้องหมีก็ตกลงไป แล้วก็ไต่ยีนเสียง
นาฬิกา จึง เด็กสองคนนั้นจึงมา มาแต่งตัว...

คำว่า “เด็กสองคนนั้น” เป็นรูปแทนนามวลีของหน่วย
นาม “เด็กหญิงคนหนึ่งและน้องชาย”

...ขณะนั้นข้างก็เดิน เดินตกน้ำ จึงเจอสัตว์ตัวหนึ่ง สัตว์
ตัวนั้นก็บอกข้างว่า ทำแบบนี้กับฉันไฉ่ยังงิ...

คำว่า “สัตว์ตัวนั้น” เป็นรูปแทนนามวลีของหน่วยนาม
“สัตว์ตัวหนึ่ง”

5.2.1.1.3 รูปแทนที่เป็นสุญรูป

รูปแทนที่เป็นสุญรูป คือ รูปแทนที่อ้างถึงหน่วยนามโดยไม่ปรากฏรูป รูปแทนที่เป็นสุญรูปปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกมากที่สุด โดยปรากฏจำนวน 131 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.71 ของการอ้างถึงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างถึงหน่วยนามด้วยรูปแทนสุญรูปมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

กาลครั้งหนึ่งมีเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อว่าแอนนา เขากำลังจะกินปูอยู่ เขาจึงบอกพ่อกับแม่ว่าอยากกินปูแล้วค่ะ แล้วพอกินปูไปอร่อย จึงชอบกินปู

ปูเป็นรูปแทนสุญรูปของหน่วยนาม “ปู”

...แล้วแม่¹ก็คิดว่าน้อง²เป็นเด็กผู้หญิง แต่พอรู้ว่า ว่าชุดที่ปู³ใส่ปลอมตัวมันขาดใจ ปู¹ก็เลยเห็นความจริงว่า ปู²ถูกปลอมตัวมา ปู¹ก็เลย ก็เลยให้ ให้คนที่ ให้คนฝั่งนี้ไปแทน

ปู¹เป็นรูปแทนสุญรูปของหน่วยนาม “แม่” ส่วน ปู²เป็นรูปแทนสุญรูปของหน่วยนาม “น้อง”

พระเดินกลับ ปูจะไปบิณฑบาต ปูบิณฑบาตเสร็จก็กลับ แล้วปูก็สวดมนต์ เสร็จแล้วปูก็อาบน้ำ...

ปูเป็นรูปแทนสุญรูปของหน่วยนาม “พระ”

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงหน่วยนามสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 13 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้รูปแทนเพื่ออ้างถึงหน่วยนามในการพูดเล่าเรื่อง

ชนิดรูปแทนของหน่วยนาม	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. รูปแทนที่เป็นสรรพนาม	76	25.94
2. รูปแทนที่เป็นนามวลี	86	29.35
3. รูปแทนที่เป็นสุญรูป	131	44.71
รวม	293	100

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่าเด็กออกทิสติกใช้รูปแทนเพื่ออ้างถึงหน่วยนาม 3 ชนิด รูปแทนที่เด็กออกทิสติกใช้มากที่สุดในการพูดเล่าเรื่องคือ รูปแทนที่เป็นสุญรูป ปรากฏร้อยละ 44.71

รองลงมาคือรูปแทนที่เป็นนามวลี ปรากฏร้อยละ 29.35 และรูปแทนที่ปรากฏน้อยที่สุดคือรูปแทนที่เป็นสรรพนาม ปรากฏร้อยละ 25.94

5.2.1.2 การอ้างถึงหน่วยกริยา

การอ้างถึงหน่วยกริยา คือ การใช้รูปแทนอ้างถึงหน่วยกริยาซึ่งเป็นรูปหลักที่ปรากฏในข้อความ จากการวิเคราะห์การพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกพบว่าเด็กออกทิสติกใช้รูปแทนที่เป็นกริยาลักษณะ 2 ครั้ง โดยรูปแทนกริยาลักษณะที่ปรากฏเป็นคำกริยาคำเดียว และคำกริยาและส่วนขยาย ได้แก่ คำบ่งชี้ มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...ช้างเดินตกลำจึงเจอสัตว์ตัวหนึ่ง สัตว์ตัวนั้นก็บอกช้างว่า ทำแบบนี้กับฉันได้ยังไง ฉันไม่ชอบ เขาก็ไม่ทำ

คำว่า “ทำแบบนี้” และ “ทำ” เป็นรูปแทนกริยาลักษณะของหน่วยกริยา “เดินตกลำ”

5.2.1.3 การอ้างถึงอนุพจน์หรือประโยค

จากการวิเคราะห์การพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกพบว่า ปรากฏการอ้างถึงอนุพจน์หรือประโยคทั้งสิ้น 7 ครั้ง การอ้างถึงอนุพจน์หรือประโยคนี้ผู้เล่าจะใช้รูปแทนเพื่ออ้างถึงรูปหลักที่เป็นอนุพจน์หรือประโยค 2 ชนิด คือรูปแทนที่เป็นกริยาลักษณะ และรูปแทนที่เป็นสุญรูป ดังนี้

5.2.1.3.1 รูปแทนที่เป็นกริยาลักษณะ

รูปแทนที่เป็นกริยาลักษณะ คือ รูปแทนที่เป็นคำกริยาคำเดียว หรือคำกริยาและส่วนขยาย ได้แก่คำบ่งชี้ รูปแทนที่เป็นกริยาลักษณะปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกจำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.57 ของการอ้างถึงอนุพจน์หรือประโยคทั้งหมด การอ้างถึงอนุพจน์หรือประโยคด้วยรูปแทนที่เป็นกริยาลักษณะ มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...เขาก็ผลอพนน้ำลาย พ่นน้ำออกมาจนโดนนก นกจึงบอกว่าทำแบบนี้ไม่ได้นะ แล้วช้างจึงไม่ทำ

คำว่า “ทำแบบนี้” และ “ทำ” เป็นรูปแทนกริยาลักษณะของอนุพจน์ “ผลอพนน้ำลาย พ่นน้ำออกมาจนโดนนก”

5.2.1.3.3 รูปแทนที่เป็นสุญรูป

รูปแทนที่เป็นสุญรูปปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิศติกจำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 71.43 ของการอ้างถึงอนุพากย์หรือประโยคทั้งหมด การอ้างถึงอนุพากย์หรือประโยคด้วยรูปแทนที่เป็นสุญรูปมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...นี่มีช้างกำลังพ่นน้ำอยู่ เด็กๆจึงดู *๐*อยู่นี่นา...

๐ เป็นรูปแทนสุญรูปของประโยค “ช้างกำลังพ่นน้ำ”

...ผมรีบไปอาบน้ำ *๐* แปร่งฟันเพื่อจะ ไปโรงเรียน...

๐ เป็นรูปแทนสุญรูปของอนุพากย์ “ผมรีบไป”

...ขณะนั้นก็ได้ยินเสียงธงชาติ ทุกคนจึงยืนตรง *๐*เสร็จแล้วทุกคนก็มา มากินข้าวพร้อมกัน...

๐ เป็นรูปแทนสุญรูปของประโยค “ทุกคนยืนตรง”

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงอนุพากย์หรือประโยคสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 14 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้รูปแทนเพื่ออ้างถึงอนุพากย์หรือประโยคในการพูดเล่าเรื่อง

ชนิดรูปแทนของอนุพากย์หรือประโยค	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. รูปแทนที่เป็นกริยวลี	2	28.57
2. รูปแทนที่เป็นสุญรูป	5	71.43
รวม	7	100

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่าเด็กออกทิศติกใช้รูปแทนเพื่ออ้างถึงอนุพากย์หรือประโยค 2 ชนิด รูปแทนที่เด็กออกทิศติกใช้ในการพูดเล่าเรื่องมากกว่าคือ รูปแทนที่เป็นสุญรูป ปรากฏร้อยละ 71.43 ส่วนรูปแทนที่เป็นกริยวลี ปรากฏร้อยละ 28.57

5.2.2 การใช้คำเชื่อม (conjunction)

การใช้คำเชื่อม คือ การใช้คำเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ในประโยคที่อยู่ใกล้เคียงกันให้มีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิศติกจำนวน 371 ครั้ง สามารถแบ่งได้เป็น 11ประเภทตามความสัมพันธ์

ระหว่างเหตุการณ์ในประโยคที่อยู่ต่อเนื่องกันหรือใกล้เคียงกัน ได้แก่ ความสัมพันธ์แบบคล้อยตามกัน ความสัมพันธ์แบบขัดแย้งกัน ความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก ความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุผล ความสัมพันธ์แบบขยายความ ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์ ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา ความสัมพันธ์แบบแสดงจุดสิ้นสุด ความสัมพันธ์แบบแสดงวิธีการ ความสัมพันธ์แบบแสดงการอ้างถึงคำพูด ความคิด หรือข้อเท็จจริง และความสัมพันธ์แบบแสดงการเปรียบเทียบ การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมแต่ละประเภทสามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

5.2.2.1 ความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทคล้อยตามพบมากที่สุด กล่าวคือปรากฏทั้งสิ้น 179 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48.25 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเนื้อความนั้นมีความต่อเนื่องเป็นเรื่องเดียวกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน คำเชื่อมที่เด็กออกใช้ได้อีกคำว่า “แล้ว” “แล้วก็” “แล้ว...ก็” “และ” “และก็” “และ...ก็” “ก็” และคำว่า “พร้อมกับ” คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบคล้อยตามมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

วันต่อมามันทนไม่ไหว มันจึงปลุกช้างน้อยลงแม่น้ำ แต่ไม่ตก เพราะมันเอาตัวรอด และมันก็ตกน้ำแทน และก็จบ

...พระสององค์นี้จะเดินไปให้คนบิณฑบาต แล้ว แล้วก็มีคนหนึ่ง นี่เขา เขา เขาบิณฑบาต เขาให้อาหารพISH แล้วเขาก็ เผลอกินอาหาร เผลอกินอาหารพISHไป ก็ตาย ตายเลย แล้วตำรวจก็ จับคนที่ให้อาหารพISHได้...

...ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงแม่เรียกว่า ไปโรงเรียนแล้วค่ะลูก ลูกจึงไปโรงเรียนพร้อมกับ สีน้ายิ้มแย้ม...

คำว่า “และ...ก็” “และก็” “แล้วก็” “ก็” “แล้ว...ก็” และ “พร้อมกับ” ที่ปรากฏในตัวอย่างเป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม

5.2.2.2 ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทขัดแย้งปรากฏทั้งสิ้น 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.82 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ในเนื้อความที่อยู่ใกล้เคียงกันนั้นไม่เป็นไปในทำนองเดียวกัน คำเชื่อมที่เด็กออกใช้ได้อีกคำว่า “แต่” “แต่ว่า” “แต่...ก็” และ “แต่ผิอญว่า” คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบขัดแย้งมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...ตอนวัยโต ตอนวัยโต ฉัน ฉันเป็นนักร้องเพลง แต่พอตอนนี้
ฉันบวชเป็นพระแล้ว ฉันเลยเฝ้าอยู่ที่วัด ฉันชอบอยู่ที่วัดมาก แต่ผมก็จำพ่อแม่ผมได้

มีเด็ก 2 คนกำลังนอน แล้ว แล้วแม่ก็มาปลุก แล้วเขตื่น แต่ว่าอีก
คนหนึ่งไม่ตื่น อีกคนหนึ่งนอน เขตื่นจะไปโรงเรียน แต่ว่า แต่ว่าเด็ก แต่ว่า แต่ว่าเขาจินาน้อง...

เขาให้คนนี้แต่งชุดเป็นผู้หญิง แล้ว แล้วน้อง แล้วแม่ก็คิดว่าน้อง
เป็นเด็กผู้หญิง แต่ผอญว่า ว่า ชุดที่ใส่ปลอมตัวมันขาด ใจก็เลยเห็นความจริง...

คำว่า “แต่” “แต่...ก็” “แต่ว่า” และ “แต่ผอญว่า” ที่ปรากฏใน
ตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง

5.2.2.3 ความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงทางเลือกปรากฏ
เพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.27 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็น
ทางเลือกระหว่างเหตุการณ์หรือข้อความที่อยู่ใกล้เคียงกัน คำเชื่อมที่เด็กออกใช้ได้แก่คำว่า
“หรือว่า” มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...อันนี้เป็นผู้ชายหรือว่าผู้หญิง แล้วเรื่องนี้ก็จบลง

คำว่า “หรือว่า” ที่ปรากฏในตัวอย่างเป็นคำเชื่อมที่แสดง
ความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก

5.2.2.4 ความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุผล

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงเหตุผลปรากฏ
ทั้งสิ้น 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.56 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็น
ว่าเหตุการณ์ในข้อความที่อยู่ใกล้เคียงกันเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน คำเชื่อมที่เด็กออกใช้
ได้แก่คำว่า “เพราะ” “เพราะว่า” “จึง” “เลย” และ “ก็เลย” คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดง
เหตุผลมีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...แล้วตำรวจก็จับคนที่ให้อาหารพิษได้ เพราะพระโธ เพราะ
พระแจ้งตำรวจ...

...เขตื่นจะไปโรงเรียน แต่ว่า แต่ว่าเด็ก แต่ว่า แต่ว่าเขาจินาน้อง
น้องคนเล็ก เพราะว่าเขาต้องไปโรงเรียน เพราะว่า เพราะว่าเขายังเล็ก เขาเลยไม่ต้องเข้าโรงเรียน เขา
จึงทำตัวเป็นเด็ก...

...เขาให้คนนี้แต่งชุดเป็นผู้หญิง แล้ว แล้วน้อง แล้วแม่อีกคิดว่าน้องเป็นเด็กผู้หญิง แต่พอรู้ว่า ว่า ชุดที่ใส่ปลอมตัวมันขาดใจก็เลยเห็นความจริงว่า ถูกปลอมตัวมา ก็เลยก็เลยให้ ให้คนที่ ให้คนฝั่งนี้ไปแทน...

คำว่า “เพราะ” “เพราะว่า” “เลย” “จึง” และ “ก็เลย” เป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบเป็นเหตุเป็นผลกัน

5.2.2.5 ความสัมพันธ์แบบขยายความ

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทขยายความปรากฏทั้งสิ้น 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.50 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะใช้ขยายคำ วลี หรือประโยคเพื่อให้มีความหมายชัดเจนยิ่งขึ้น คำเชื่อมที่เด็กออกใช้ได้ดีแก่คำว่า “ที่” มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...ตอนนั้นเขาก็ทำ เป็น ทำงานแล้ว เขาจึงจำ จำสิ่งที่พระสอนได้ ว่า ว่า ความดี ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว...

จากตัวอย่างข้างต้นเห็นได้ว่าอนุพакย์ที่ตามหลังคำว่า “ที่” คือ “พระสอน” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “สิ่ง” ซึ่งเป็นนามวลีที่ปรากฏอยู่ข้างหน้า

มีช้างตัวหนึ่งอยู่ในป่า กำลัง กำลังรดน้ำให้ต้นไม้ งอก งอก ออกมาก่อน แต่ไม่ทันไร เพื่อนช้างที่สุดจะเจ้าเล่ห์ ก็หา ก็ ก็หาทางวางแผนกำจัดเจ้านี้ เจ้าช้างน้อย แต่โชคดีที่ช้างจอมเจ้าเล่ห์ไม่ ตามไม่ ตามมาไม่ทัน...

จากตัวอย่างข้างต้นเห็นได้ว่าอนุพакย์และประโยคที่ตามหลังคำว่า “ที่” ทั้งสอง คือ “สุดจะเจ้าเล่ห์” และ “ช้างจอมเจ้าเล่ห์ไม่ ตามไม่ ตามมาไม่ทัน” ทำหน้าที่ขยายวลีที่ปรากฏข้างหน้าคำว่า “ที่” คือ “เพื่อนช้าง” และ “โชคดี”

...เขาให้คนนี้แต่งชุดเป็นผู้หญิง แล้ว แล้วน้อง แล้วแม่อีกคิดว่าน้องเป็นเด็กผู้หญิง แต่พอรู้ว่า ว่า ชุดที่ใส่ปลอมตัวมันขาดใจ...

จากตัวอย่างข้างต้นเห็นได้ว่าอนุพакย์ที่ตามหลังคำว่า “ที่” คือ “ใส่ปลอมตัว” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “ชุด” ซึ่งเป็นนามวลีที่ปรากฏอยู่ข้างหน้า

5.2.2.6 ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงวัตถุประสงค์ปรากฏทั้งสิ้น 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.43 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะใช้เพื่อ

บอกจุดประสงค์ของการกระทำหรือกิจกรรมที่เกิดขึ้น คำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้ได้แก่คำว่า “เพื่อ” และ “ให้” คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

พ่อ พ่อแม่ พ่อแม่ไป พ่อกับแม่ พ่อกับแม่ไปส่ง ส่งผมที่บ้านคุณ
ตาคุณยายเพื่อล้าง เพื่อล้างคืนหนึ่งคืน

...ตอนเข้ามาแม่ แม่ปลุกให้ฉันตื่น แต่ฉันยังหลับอยู่ พี่ พี่เลยตื่น
เป็นคนแรกฉันตื่นคนที่ 2 ผมรีบไปอาบน้ำแปรงฟันเพื่อจะ ไปโรงเรียน...

...มีช้างตัวหนึ่งอยู่ในป่า กำลัง กำลังรดน้ำให้ต้นไม้ งอก งอก
ออกมาก่อน...

คำว่า “เพื่อ” และ “ให้” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อม
เหตุการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์ โดยเหตุการณ์ที่ปรากฏหลังคำเชื่อมเป็น
การแสดงวัตถุประสงค์ของเหตุการณ์หน้าคำเชื่อม

5.2.2.7 ความสัมพันธ์แบบแสดงวิธีการ

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงวิธีการปรากฏเพียง
1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.27 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะใช้เพื่อแสดงว่า
เหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นด้วยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งโดยมีคำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง
เหตุการณ์กับวิธีการนั้นๆ คำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้ได้แก่คำว่า “โดย” มีรายละเอียดดังตัวอย่าง
ต่อไปนี้

...วันต่อมา คิด คิดแผนใหม่ วาง วางกับดักโดยใช้เชือกที่หมุนอยู่
แล้วก็ แล้วก็มิกล้วย อ้อย...

คำว่า “โดย” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ที่
แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงวิธีการ โดยเหตุการณ์ที่ปรากฏหน้าคำเชื่อมเป็นเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นว่า
สามารถเกิดขึ้นได้ด้วยวิธีการที่ปรากฏอยู่หลังคำเชื่อม

5.2.2.8 ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงเวลาปรากฏทั้งสิ้น
65 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.52 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะใช้เพื่อแสดงให้เห็น
ความเกี่ยวพันกันทางเวลาระหว่างเหตุการณ์ต่างๆที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง คำเชื่อมที่เด็กออกทิสติก
ใช้ได้แก่คำว่า “ทันใดนั้น” “ขณะนั้น” “กาลครั้งหนึ่ง” “เที่ยง” “บ่าย” “เย็น” เป็นต้น คำเชื่อมที่แสดง
ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลามีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...ขณะนั้นน้องหมีกก็ตกลงไป แล้วก็ได้ยินเสียงนาฬิกา จึง เด็กสองคนนั้นจึงมา มาแต่งตัว เด็ก ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงแม่เรียกว่า ไปโรงเรียนแล้วล่ะลูก...

กาลครั้งหนึ่งมีเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อว่าแอนนา...

...ไปโรงเรียน แล้วก็เที่ยงแล้วก็ทานข้าว แล้วก็บ่ายแล้วก็เรียน เที่ยงแล้วก็ทานข้าว เย็นก็กลับบ้าน...

คำว่า “ขณะนั้น” “ทันใดนั้น” “กาลครั้งหนึ่ง” “เที่ยง” “บ่าย” และ “เย็น” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ทางเวลาของเหตุการณ์ต่างๆ

5.2.2.9 ความสัมพันธ์แบบแสดงจุดสิ้นสุด

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมแสดงจุดสิ้นสุดปรากฏทั้งสิ้น 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.61 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะใช้เพื่อแสดงจุดสุดท้ายหรือจุดหมายปลายทางของเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง คำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้ได้แก่คำว่า “จน” มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...ช้างซื้อโปโปกำลังเดินเล่นอยู่ แล้วก็เขาก็เผลอพ่นน้ำลาย พ่นน้ำออกมาจนโดนนก...

...เขากินปู กินทุกอย่างแล้ว เขาก็ เขา เขายังไม่อิ่ม เขาไปกินเย็นๆ กินเรื่อยๆ จนเดินไม่ไหวเลย...

...เขาเจอเด็กผู้หญิงกับเด็กหญิงร้องไห้แงๆ ร้องไห้แงๆ จนตุ๊กตาหมีหล่นไป

คำว่า “จน” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมที่แสดงจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ โดยเหตุการณ์ที่ปรากฏหลังคำเชื่อมเป็นจุดสิ้นสุด หรือจุดหมายปลายทางของเหตุการณ์ที่ปรากฏหน้าคำเชื่อม

5.2.2.10 ความสัมพันธ์แบบแสดงการอ้างถึงคำพูด ความคิด หรือข้อเท็จจริง

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมแสดงการอ้างถึงคำพูด ความคิด หรือข้อเท็จจริงปรากฏทั้งสิ้น 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.23 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะอยู่หลังกริยาแสดงการรับรู้ เช่น คิด พุด รู้สึก เป็นต้น คำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้ได้แก่คำว่า “ว่า” มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

ข้างตัวหนึ่งพ่นน้ำ แล้วก็มีต้นไม้ แล้วก็มีสัตว์ตัวนี้ แล้วก็คันหญ้า
แล้วก็พ่นน้ำ คาดว่าข้างอาจจะคืบหน้าแล้วก็พ่นน้ำ...

...แล้วพอกินข้าวเสร็จทุกคนก็บอก ทุกคนก็บอกแม่ว่ากลับได้
แล้วค่ะ แม่จึงบอกว่าได้ค่ะ

...แม่อีกคิดว่าน้องเป็นเด็กผู้หญิง แต่พออายุว่า ว่าชุดที่ใส่ปลอมตัว
มันขาดใจ ก็เลยเห็นความจริงว่าถูกปลอมตัวมา...

คำว่า “ว่า” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมที่แสดงการ
อ้างถึงคำพูด ความคิดหรือข้อเท็จจริงซึ่งปรากฏหลังคำกริยาแสดงการรับรู้ต่างๆ

5.2.2.11 ความสัมพันธ์แบบแสดงการเปรียบเทียบ

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมแสดงการเปรียบเทียบปรากฏเพียง
2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.54 ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะใช้เพื่อแสดงการ
เปรียบเทียบระหว่างเหตุการณ์ที่นำมาก่อนและเหตุการณ์ที่ตามมา คำเชื่อมที่เด็กออกใช้ได้แก่
คำว่า “เหมือนกัน” และ “เท่ากับ” มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...แล้วคนนี้เขาก็ชิมตรงนี้ แล้วคุณแม่เนี่ยก็เป็นคนชิมตรงนี้อีก
เหมือนกัน...

...แต่อาหารทะเลก็อร่อยนะเท่ากับฝีมือของคุณตาคุณยายเลย...

คำว่า “เหมือนกัน” และ “เท่ากับ” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็น
คำเชื่อมที่แสดงการเปรียบเทียบระหว่างเหตุการณ์สองเหตุการณ์

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 15 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้คำเชื่อมที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

ประเภทของคำเชื่อม	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1.ความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม	179	48.25
2. ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง	29	7.82
3.ความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก	1	0.27
4.ความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุผล	54	14.56
5.ความสัมพันธ์แบบขยายความ	13	3.50
6.ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์	9	2.43
7.ความสัมพันธ์แบบแสดงวิธีการ	1	0.27

ประเภทของคำเชื่อม	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
8.ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา	65	17.52
9.ความสัมพันธ์แบบแสดงจุดสิ้นสุด	6	1.61
10.ความสัมพันธ์แบบแสดงการอ้างถึงคำพูด ความคิด หรือข้อเท็จจริง	12	3.23
11.ความสัมพันธ์แบบแสดงการเปรียบเทียบ	2	0.54
รวม	371	100

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่าคำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้ในการพูดเล่าเรื่องมี 11 ประเภท คำเชื่อมที่เด็กใช้มากที่สุดคือ คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม ปรากฏร้อยละ 48.25 รองลงมาคือ คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา และคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุผล ปรากฏร้อยละ 17.52 และ 14.56 ตามลำดับ ส่วนคำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้น้อยที่สุดคือคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก และคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงวิธีการ ซึ่งคำเชื่อมทั้ง 2 ประเภทปรากฏอย่างละ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.27

5.2.3 การซ้ำ (repetition)

การซ้ำ คือ การใช้รูปภาษาเดิมอีกครั้งหลังจากที่หน่วยภาษานั้นเคยปรากฏแล้ว การซ้ำที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติกสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ การซ้ำรูป (recurrence) การซ้ำความ (paraphrase) และการซ้ำโครงสร้าง (parallel structure) จากการวิเคราะห์พบว่าเด็กออกทิสติกมีวิธีการเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำทั้งสิ้น 647 ครั้ง แบ่งเป็นการซ้ำรูป 585 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 90.41 การซ้ำความ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.24 และการซ้ำโครงสร้าง 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.35 ทั้งนี้การวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปในการพูดเล่าเรื่องพบว่ามีปรากฏการซ้ำ 2 ประเภท ได้แก่ การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำซึ่งเป็นการซ้ำแบบสัมพันธ์สาร เนื่องจากหน้าที่ของการซ้ำดังกล่าวคือการเน้นย้ำเพื่อสร้างน้ำหนักให้เนื้อความชัดเจนขึ้นหรือเชื่อมโยงข้อมูลเดิมที่กล่าวไปก่อนหน้านี้ รวมถึงขยายความให้รายละเอียดของเนื้อหา ส่วนการซ้ำรูปอีกประเภทหนึ่งคือการซ้ำที่เป็นข้อบกพร่องทางการพูด การซ้ำลักษณะนี้ไม่ได้มีหน้าที่เพื่อเชื่อมโยงความแต่เกิดจากความผิดปกติทางการพูดของเด็กออกทิสติกซึ่งมีลักษณะการพูดซ้ำๆแบบติดอ่าง การซ้ำแต่ละประเภทมีรายละเอียดดังนี้

5.2.3.1 การซ้ำรูป

5.2.3.1.1 การซ้ำรูปเพื่อเชื่อมโยงความ

การซ้ำรูปเพื่อเชื่อมโยงความเกิดจากการซ้ำบางส่วนของเรื่องที่มีรูปภาพเหมือนกันเพื่อเน้นย้ำความเชื่อมโยงข้อมูลเดิมที่กล่าวไปก่อนหน้านี้ รวมถึงขยายความให้รายละเอียดของเนื้อหา การซ้ำรูปเพื่อเชื่อมโยงความที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกัสติกทั้ง 585 ครั้ง สามารถแบ่งได้เป็น 3 ชนิด คือ การซ้ำรูปคำ การซ้ำรูปวลี และการซ้ำรูปประโยคดังนี้

5.2.3.1.1.1 การซ้ำรูปคำ

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปคำ ปรากฏทั้งสิ้น 476 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 81.37 ของการซ้ำรูปทั้งหมด จากการวิเคราะห์พบว่าคำที่ปรากฏการซ้ำรูปส่วนใหญ่คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา และคำสันธาน การซ้ำรูปคำจะปรากฏทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

ช้าง, ซื้อ โป ช้าง ซื้อ โป ช้าง ซื้อ โป โป กำลังเดินเล่นอยู่ แล้วเขาก็พลอยพ่นน้ำลาย พ่นน้ำออกมาจนโดน นก, นก, จึงบอกว่า ทำแบบนี้ไม่ได้นะ แล้วช้าง, จึงไม่ทำ แล้วช้าง, ก็เดินเล่นต่อไป...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด 3 ครั้ง โดยซ้ำคำว่า “ช้าง” 2 ครั้ง และคำว่า “นก” 1 ครั้ง การซ้ำรูปคำในตัวอย่างนี้ปรากฏเฉพาะการซ้ำทุกส่วน

...เขา, เป็นเฒ่า เขา, อายุ, แค่ประมาณ 7 ปีเอง เขา, ก็มาบวช แล้ว เขา, ก็อยู่ที่วัดไปตลอดจนถึง อายุ, 11 ปี...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด 4 ครั้ง โดยซ้ำคำว่า “เขา” 3 ครั้ง และคำว่า “อายุ” 1 ครั้ง การซ้ำรูปคำในตัวอย่างนี้ปรากฏเฉพาะการซ้ำทุกส่วน

...เขา, กิน, ปู กิน, ทุกอย่างแล้ว เขา, ก็ เขา เขา ยังไม่อิ่ม เขา, ไป กิน, เย็นๆ กิน, เรื่อยๆ จนเดินไม่ไหวเลย...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด 5 ครั้ง โดยซ้ำคำว่า “เขา” 2 ครั้ง และคำว่า “กิน” 3 ครั้ง การซ้ำรูปคำในตัวอย่างนี้ปรากฏเฉพาะการซ้ำทุกส่วน

5.2.3.1.1.2 การซ้ำรูปวลี

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปวลี ปรากฏทั้งสิ้น 75 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.82 ของการซ้ำรูปทั้งหมด จากการวิเคราะห์พบว่าวลีที่ปรากฏการซ้ำส่วนใหญ่คือ นามวลี และกริยาวลี การซ้ำรูปวลีจะปรากฏทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...เพื่อนช้างที่สุดจะเจ้าเล่ห์, ก็หา ก็หาทางวางแผนกำจัดเจ้านี้ เจ้าช้างน้อย แต่โชคดีที่, ช้างจอมเจ้าเล่ห์, ไม่ ตาม ไม่ ตามมาไม่ทัน จึง จึงตกน้ำ จึงตกน้ำ วันต่อมา คิด คิดแผนใหม่ วาง วางกับดักโดยใช้เชือกที่หมุนอยู่ แล้วก็ แล้วก็มียกล้อย อ้อย แต่โชคดีที่, ยังไม่ หลง หลงกลกับดักของช้างเจ้าเล่ห์, ช้างเจ้าเล่ห์, เลย โคนแทน...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปวลีทั้งหมด 4 ครั้ง โดยซ้ำวลี “ช้างที่สุดจะเจ้าเล่ห์” 2 ครั้ง เป็นการซ้ำบางส่วน และซ้ำวลี “ช้างเจ้าเล่ห์” อีก 1 ครั้ง เป็นการซ้ำทุกส่วนและซ้ำวลี “แต่โชคดีที่” 1 ครั้ง เป็นการซ้ำทุกส่วน

...ช้าง ไม่ยอม ช้าง ช้างร้องแปร๊นๆ แล้วก็ไถมัน แล้วช้างก็ถล่ม ต้นไม้ไปที่ละต้นจนหมด แล้วช้าง แล้วช้างก็ถล่มบ้านที่นกสองตัวอาศัยที่มาเกาะอยู่บน บนช้าง...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปวลี “แล้วช้างก็ถล่ม” 1 ครั้ง การซ้ำรูปวลีในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำทุกส่วน

...คนนี่กินปูแล้วเขาก็จับก้ามปู แล้วคนนี่เขาก็ชิมมาตรงนี้ แล้วคุณ แม่นี่ก็เป็นคนชิมมาตรงนี้อีกเหมือนกัน...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปวลี “ชิมมาตรงนี้” 1 ครั้ง การซ้ำรูปวลีในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำทุกส่วน

5.2.3.1.1.3 การซ้ำรูปประโยค

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปประโยค ปรากฏทั้งสิ้น 34 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.81 ของการซ้ำรูปทั้งหมด จากการวิเคราะห์พบว่าการซ้ำรูปประโยคจะปรากฏทั้ง การซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...ช้างขอโทษหนอน แล้วหนอนก็ แล้วช้างก็ได้ยินเสียงอะไร หนอน หนอนจึงร้องว่า เจ๊บนะ เจ๊บนะ ช้างจึง จึงช่วย ช่วยให้หนอน ช่วยให้หนอนมีความสุข...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปประโยค “เจ๊บนะ” 1 ครั้ง การซ้ำรูปประโยคในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำทุกส่วน

เย็นแล้วก็ทานข้าว, แล้วก็ แล้วก็อาบน้ำ, แล้วก็แปรงฟัน, แต่งตัว, หนอน แล้วก็ตื่นแต่เช้า อาบน้ำ, แปรงฟัน, แต่งตัว, ทานข้าว, แล้วก็ไปโรงเรียน

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปประโยคทั้งหมด 4 ครั้ง โดยซ้ำประโยค “ทานข้าว” 1 ครั้ง “อาบน้ำ” 1 ครั้ง “แปรงฟัน” 1 ครั้ง และ “แต่งตัว” 1 ครั้ง การซ้ำรูปประโยคในตัวอย่างนี้ปรากฏเฉพาะการซ้ำทุกส่วน

...เข้าแล้วก็อาบน้ำ แปรงฟัน ทานข้าว แล้วก็ แล้วก็ แล้วก็เดินไป
แล้วก็เดินไปต่อ แล้ว แล้วก็อันนี้จบแล้ว หหมดแล้ว อันนี้หมดแล้ว

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปประโยค “อันนี้จบแล้ว” 2
ครั้ง การซ้ำรูปประโยคในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำบางส่วน

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 16 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการซ้ำรูปที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

การซ้ำรูป	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การซ้ำรูปคำ	476	81.37
2. การซ้ำรูปวลี	75	12.82
3. การซ้ำรูปประโยค	34	5.81
รวม	585	100

จากตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่าการเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปที่เด็กออกทิสติกใช้ในการ
พูดเล่าเรื่องมี 3 ประเภท การซ้ำรูปที่เด็กออกทิสติกใช้มากที่สุดคือ การซ้ำรูปคำ ปรากฏร้อยละ 81.37
รองลงมาก็คือการซ้ำรูปวลีและการซ้ำรูปประโยค ปรากฏร้อยละ 12.82 และ 5.81ตามลำดับ

5.2.3.1.2 การซ้ำรูปที่เป็นข้อบกพร่อง

การซ้ำรูปที่เป็นข้อบกพร่องเกิดจากการซ้ำบางส่วนของเรื่องที่มีรูปภาพ
เหมือนกันแต่การซ้ำนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเพื่อเชื่อมโยงความ เพราะเมื่อตัดรูปภาพที่ซ้ำกันออกไป
เนื้อความยังมีความหมายคงเดิม การซ้ำรูปลักษณะนี้คือการพูดซ้ำๆแบบติดอ่างซึ่งมีผลมาจากความ
ผิดปกติด้านการพูดของเด็กออทิสติกหรืออาจเกิดจากกระบวนการคิดที่เด็กไม่สามารถเรียบเรียง
ถ้อยคำที่จะกล่าวต่อไปได้ทันที จึงปรากฏการซ้ำรูปลักษณะนี้ การซ้ำรูปที่เป็นข้อบกพร่องของเด็ก
ออทิสติกปรากฏในเรื่องเล่าทั้งสิ้น 157 ครั้ง สามารถแบ่งได้เป็น 3 ชนิดเช่นเดียวกับการเชื่อมโยง
ความด้วยการซ้ำ ได้แก่ การซ้ำรูปคำ การซ้ำรูปวลี และการซ้ำรูปประโยคดังนี้

5.2.3.1.2.1 การซ้ำรูปคำ

การซ้ำรูปคำที่เป็นข้อบกพร่อง ปรากฏทั้งสิ้น 91 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 57.96 ของการซ้ำรูปทั้งหมด การซ้ำรูปคำจะปรากฏทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน มี
รายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...พี่เลยบอกว่า อืม อร่อยจัง แต่แต่น้องยังไม่หยุด พี่ พี่ พี่เลยบอก
ว่า อย่ากินจนระนึ่ง...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปคำ “พี่” 2 ครั้ง การซ้ำรูปคำ
ในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำทุกส่วน

มีช้างตัวหนึ่งอยู่ในป่ากำลัง, กำลัง, รดน้ำให้ต้นไม้งอก, งอก,
ออกมาก่อน

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด 2 ครั้ง โดยซ้ำคำ
ว่า “กำลัง” 1 ครั้ง และคำว่า “งอก” 1 ครั้ง การซ้ำรูปคำในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำทุกส่วน

...แล้วพระก็ไม่ออกมา, มา, บิณฑบาตแค่, แค่ วันพุธวันเดียว
เท่านั้นต่อไปนี่...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด 2 ครั้ง โดยซ้ำ
คำว่า “มา” 1 ครั้ง และคำว่า “แค่” 1 ครั้ง การซ้ำรูปคำในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำทุกส่วน

5.2.3.1.2.2 การซ้ำรูปวลี

การซ้ำรูปวลีที่เป็นข้อบกพร่อง ปรากฏทั้งสิ้น 58 ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ 36.94 ของการซ้ำรูปทั้งหมด การซ้ำรูปวลีจะปรากฏทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน มี
รายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีช้างชื่อโป ช้างชื่อโป ช้างชื่อโปโป
กำลังเดินเล่นอยู่...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปวลี “ช้างชื่อโปโป” 2 ครั้ง
การซ้ำรูปวลีในตัวอย่างนี้ปรากฏทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีวัดอยู่แห่ง
หนึ่งชื่อว่าวัดพระแก้ว

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปวลี “กาลครั้งหนึ่งนาน
มาแล้ว” 1 ครั้ง การซ้ำรูปวลีในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำทุกส่วน

มีคุณแม่ของเขา มาเรียกลูกๆ ให้ตื่น แต่คนนี้ แต่คนนี้ ยังไม่ตื่น
จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำรูปวลี “แต่คนนี้” 1 ครั้ง การซ้ำ
รูปวลีในตัวอย่างนี้เป็นการซ้ำทุกส่วน

5.2.3.1.2.3 การชำระรูปประโยค

การชำระรูปประโยคที่เป็นข้อบกพร่อง ปรากฏทั้งสิ้น 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.1 ของการชำระรูปทั้งหมด การชำระรูปประโยคจะปรากฏทั้งการชำระทุกส่วนและการชำระบางส่วน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

คุณแม่ แต่คนนี่ต้น แต่น้องคนนี่หลับอยู่ และหมา และหมาตัวนี้มาดู เด็กชายคนนี่จึงรีบตื่นนอน เด็กคนนี่จึงตื่นนอน...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการชำระรูปประโยค “เด็กชายคนนี่จึงรีบตื่นนอน” 1 ครั้ง การชำระรูปประโยคในตัวอย่างนี้เป็นการชำระบางส่วน

...คนนี่กิน แต่คนนี่ กำลัง แต่คุณแม่กำลังนั่งกินข้าวอยู่ คุณแม่กำลังกินข้าวอยู่...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการชำระรูปประโยค “คุณแม่กำลังนั่งกินข้าวอยู่” 1 ครั้ง การชำระรูปประโยคในตัวอย่างนี้เป็นการชำระบางส่วน

ฉันตื่นแต่เช้า, ฉันตื่นแต่เช้า, แล้วก็ ก็มาเปิดประตู, แล้วก็เปิดดู, แล้วก็ให้ไปอาบน้ำ แปรงฟัน

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการชำระรูปประโยคทั้งหมด 2 ครั้ง โดยชำระประโยค “ฉันตื่นแต่เช้า” 1 ครั้ง เป็นการชำระทุกส่วน และชำระประโยค “แล้วก็มาเปิดประตู” 1 ครั้ง เป็นการชำระบางส่วน

ผลการวิเคราะห์การชำระรูปที่เป็นข้อบกพร่องสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 17 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการชำระรูปที่เป็นข้อบกพร่องในการพูดเล่าเรื่อง

การชำระรูป	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การชำระรูปคำ	91	57.96
2. การชำระรูปวลี	58	36.94
3. การชำระรูปประโยค	8	5.1
รวม	157	100

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่าการซ้ำรูปที่เป็นข้อบกพร่องของเด็กออทิสติกปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง 3 ประเภท การซ้ำรูปที่เด็กออทิสติกใช้มากที่สุดคือ การซ้ำรูปคำ ปรากฏร้อยละ 57.96 รองลงมาคือการซ้ำรูปวลีและการซ้ำรูปประโยค ปรากฏร้อยละ 36.94 และ 5.1 ตามลำดับ

5.2.3.2 การซ้ำความ

การซ้ำความเป็นการเชื่อมโยงความโดยใช้รูปภาษาต่างกันแต่ให้ความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกัน การซ้ำความที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกปรากฏทั้งสิ้น 8 ครั้ง แบ่งได้เป็น 3 ชนิด คือการซ้ำความระดับคำ การซ้ำความระดับวลี และการซ้ำความระดับอนุพจน์หรือประโยคดังนี้

5.2.3.2.1 การซ้ำความระดับคำ

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำความในระดับคำ ปรากฏ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.5 ของการซ้ำความทั้งหมด การซ้ำความประเภทนี้จะปรากฏในรูปของคำซ้อน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงแม่เรียกว่า ไปโรงเรียนแล้วละลูก ลูกจึงไปโรงเรียน พร้อม พร้อมกับสีหน้ายิ้มแย้ม...

5.2.3.2.2 การซ้ำความระดับวลี

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำความในระดับวลีปรากฏ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25 ของการซ้ำความทั้งหมด การซ้ำความประเภทนี้เป็นการใช้วลีที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...ตอนที่เขาโตมา แม่เขาก็เสียชีวิตจากไป ขณะนั้นเขาก็อยู่ที่วัดกับพระ...

...พี่เลยบอกว่า อืม อร่อยจัง แต่แต่น้องยังไม่หยุด พี่ พี่เลยบอกว่า อย่ากินจนจะท้อง น้องเลย น้องเลยตักทีละเล็กทีละน้อย...

วลี “เสียชีวิต” และ “จากไป” และวลี “ทีละเล็ก” และ “ทีละน้อย” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นวลีที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นการซ้ำความระดับวลี

5.2.3.2.3 การซ้ำความระดับอนุพจน์หรือประโยค

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำความในระดับอนุพจน์หรือประโยค ปรากฏ 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.5 ของการซ้ำความทั้งหมด การซ้ำความประเภทนี้เป็นการใช้ออนุพจน์หรือประโยคที่มีความหมายใกล้เคียงกัน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...โชคดียี่ซ้างจอมเจ้าเล่ห์ไม่ ตาม ไม่ ตามมาไม่ทัน จึง จึงตกน้ำ
จึงตกน้ำ วันต่อมา คิด คิดแผนใหม่ วาง วางกับดักโดยใช้เชือกที่หมุนอยู่ แล้วก็ แล้วก็มียกถ้วย อ้อย
แต่โชคดียี่ยังไม่หลง หลงกลกับดักของซ้างเจ้าเล่ห์ ซ้างเจ้าเล่ห์เลยโดนแทน เลยตกน้ำปุ๊มๆอีกครั้ง...

ประโยค “ซ้างเจ้าเล่ห์เลยโดนแทน” และประโยค “เลยตกน้ำ
ปุ๊มๆอีกครั้ง” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความระดับประโยค เพราะประโยคทั้งสองมี
ความหมายใกล้เคียงกัน

มีเด็ก 2 คนกำลังนอน แล้ว แล้วแม่ก็มาปลุก แล้วเขาคืน แต่ว่าอีก
คนหนึ่งไม่ตื่น อีกคนหนึ่งนอน...

ประโยค “อีกคนหนึ่งไม่ตื่น” และประโยค “อีกคนหนึ่งนอน” ที่
ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความระดับประโยค เพราะประโยคทั้งสองมีความหมาย
ใกล้เคียงกัน

...เพราะว่าเขายังเล็ก เขาเลยไม่ต้องเข้าโรงเรียน เขาจึงทำตัวเป็น
เด็ก แก่ล้งเป็นเด็ก ปลอมตัวเป็นเด็กคนนี้...

ประโยค “เขาจึงทำตัวเป็นเด็ก” “แก่ล้งเป็นเด็ก” และประโยค
“ปลอมตัวเป็นเด็กคนนี้” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความระดับประโยค เพราะประโยค
ทั้งสามมีความหมายใกล้เคียงกัน

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำความสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 18 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการซ้ำความที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

การซ้ำความ	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การซ้ำความระดับคำ	1	12.5
2. การซ้ำความระดับวลี	2	25
3. การซ้ำความระดับอนุพจน์หรือประโยค	5	62.5
รวม	8	100

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่าการเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำความที่เด็กออกใช้สติกใช้ในการ
พูดเล่าเรื่องมี 3 ประเภท การซ้ำความที่เด็กออกใช้สติกใช้มากที่สุดคือ การซ้ำความระดับอนุพจน์หรือ
ประโยค ปรากฏร้อยละ 62.5 รองลงมาคือการซ้ำความระดับวลีและการซ้ำความระดับคำ ปรากฏ
ร้อยละ 25 และ 12.5 ตามลำดับ

5.2.3.3 การซ้ำโครงสร้าง

การซ้ำโครงสร้างเป็นการเชื่อมโยงความที่เกิดจากการใช้โครงสร้างภาษาที่เหมือนกัน แต่มีคำที่ปรากฏในโครงสร้างต่างกัน การซ้ำโครงสร้างที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกัสติกทั้ง 54 ครั้ง สามารถแสดงได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

...ตอนเด็กฉันเป็นแค่คนธรรมดา ตอนวัยหนุ่มฉันเป็นนักเรียน ตอนวัยโต ตอนวัยโต ฉัน ฉันเป็นนักร้องเพลง แต่พอตอนนี้ฉันบวชเป็นพระแล้ว

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ประโยคในตัวอย่างนี้ใช้โครงสร้างภาษาเหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค กาลวลี+ฉัน+เป็น+นามวลี

...ก็มีอาหารเต็มไปหมดเลย แล้วก็ก็มีแก้วน้ำ คน แล้วก็ก็มีหม้อข้าว แล้วก็ก็มีกับข้าว แล้วก็ยังมีบรรยากาศข้างนอก แล้วก็มีความ แล้วก็มีความ แล้วก็มีความ... แล้วก็มีความ...

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ประโยคในตัวอย่างนี้ใช้โครงสร้างภาษาเหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค แล้วก็+มี+นามวลี

...บิณฑบาตเสร็จก็กลับ แล้วก็สวดมนต์ เย็นแล้ว ก็อาบน้ำ อาบน้ำ แปรงฟัน แล้วก็ แล้วก็นอน แล้วก็ตื่น แปรงฟัน อาบน้ำ แปรงฟัน แต่งตัว แล้วก็ทานข้าว...

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ประโยคในตัวอย่างนี้ใช้โครงสร้างภาษาเหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค แล้วก็+กริยาวลี

5.2.4 การเชื่อมโยงคำศัพท์ (lexical cohesion)

การเชื่อมโยงคำศัพท์เป็นการแสดงความสัมพันธ์โดยใช้คำศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างประโยคหรือข้อความที่นำมาก่อนกับประโยคหรือข้อความที่ตามมา การเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกัสติกปรากฏทั้งสิ้น 169 ครั้ง แบ่งได้เป็น 5 ชนิด คือ การใช้คำพ้องความหมาย การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง-ทั่วไป การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำแสดงองค์ประกอบย่อย-ทั้งหมด การใช้คำตรงกันข้าม และการใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กันดังนี้

5.2.4.1 การใช้คำพ้องความหมาย

การเชื่อมโยงคำศัพท์ด้วยการใช้คำพ้องความหมายปรากฏทั้งสิ้น 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.37 ของการเชื่อมโยงคำศัพท์ทั้งหมด การเชื่อมโยงคำศัพท์ประเภทนี้คือการใช้คำที่มีความหมายเหมือนกัน คล้ายคลึงกัน หรือมีความหมายบริบทในทำนองเดียวกัน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...เที่ยงแล้วก็ทานข้าว เสร็จก็ กลับบ้าน แล้วก็ทำการบ้าน แล้วก็กินข้าว อาบน้ำ แปรงฟัน แต่งตัว นอน...

...ข้างกับนกก็เดินไปตรงคลอง ตรงน้ำ...

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ทาน” และ “กิน” มีความหมายเหมือนกัน และคำว่า “คลอง” และ “น้ำ” ในตัวอย่างนี้มีความหมายในบริบทเดียวกัน คำที่ปรากฏในตัวอย่างดังกล่าวเป็นการใช้คำพ้องความหมายกัน

5.2.4.2 การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง-ทั่วไป

การเชื่อมโยงคำศัพท์ด้วยการใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง-ทั่วไป ปรากฏทั้งสิ้น 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.55 ของการเชื่อมโยงคำศัพท์ทั้งหมด การเชื่อมโยงคำศัพท์ประเภทนี้คือการใช้คำที่แสดงลักษณะเฉพาะและทั่วไป มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...คุณตาคุณยายชวนไปกินข้าว พี่ พี่เลยบอกว่า อืม อร่อยจัง แต่แต่น้องยังไม่หยุด พี่ พี่ พี่เลยบอกว่า อย่ากิน จุนะน้อง น้องเลย น้องเลยดักทีละเล็กทีละน้อย แล้วก็กินเจ้านี้ก่อน กินเนื้อปู ไปก่อน แล้วต่อไปก็กินแกง ตอนนั้น คุณตาคุณยายไปเที่ยว ไปเที่ยวทางที่อยู่ใน ที่อยู่ ที่อยู่บนเกาะที่อยู่บนทะเล แต่อาหารทะเลก็อร่อยนะ...

จากตัวอย่างข้างต้นคำว่า “เนื้อปู” “แกง” และ “อาหารทะเล” เป็นคำเฉพาะเจาะจงระบุว่าเป็นลักษณะของอาหาร ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางความหมายเชื่อมโยงกับคำว่า “ข้าว” ซึ่งเป็นคำทั่วไปที่หมายถึงอาหารทุกประเภท

...แล้วพระก็อยู่ในวัดทุกวัน ทุกวัน แล้วพระก็ไม่ออกมา มา**บิณฑบาต**แค่ แค่วันพุธวันเดียวเท่านั้น...

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “วันพุธ” เป็นคำเฉพาะเจาะจงระบุว่าเป็นวันใด ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางความหมายเชื่อมโยงกับคำว่า “ทุกวัน” ที่เป็นคำทั่วไปไม่ได้ระบุว่าเป็นวันใดในสัปดาห์

5.2.4.3 การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำแสดงองค์ประกอบย่อย-ทั้งหมด

การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำแสดงองค์ประกอบย่อย-ทั้งหมด ปรากฏทั้งสิ้น 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.06 ของการเชื่อมโยงคำศัพท์ทั้งหมด การเชื่อมโยง

คำศัพท์ประเภทนี้คือการใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยและทั้งหมด มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

ข้างตัวหนึ่งเขา เขาพ่นน้ำ แล้วก็มีนกสองตัวมาเกาะ เขารำคาญ
นก เขาใช้ โซ่ล่ามกออกไป

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ข้าง” เป็นคำแสดงองค์ประกอบ
ทั้งหมด โดยมีคำว่า “งา” เป็นคำแสดงองค์ประกอบย่อย

วันต่อมา คิด คิดแผนใหม่ วาง วางกับดักโดยใช้เชือกที่หมุนอยู่
แล้วก็ แล้วก็มีกล้วย อ้อย

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “กับดัก” เป็นคำแสดงองค์ประกอบ
ทั้งหมด โดยมีคำว่า “เชือก” “กล้วย” และ “อ้อย” เป็นคำแสดงองค์ประกอบย่อย

มีครอบครัวครอบครัวหนึ่งเมียเขาไปเที่ยวทะเล แล้วเขาก็กินปู
คนนี้ มีคนนี้เขาก็ชี้ คนนี้กินปูแล้วเขาก็จับก้ามปู แล้วคนนี้เขาก็ชี้มาตรงนี้ แล้วคุณแม่เมียก็เป็นคนชี้
มาตรงนี้อีกเหมือนกัน แล้วก็ อันนี้คุณพ่อเมียก็ทำมีอย่างนี้

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ครอบครัว” เป็นคำแสดงองค์
ประกอบทั้งหมด โดยมีคำว่า “คุณแม่” และ “คุณพ่อ” เป็นคำแสดงองค์ประกอบย่อย

5.2.4.4 การใช้คำตรงกันข้าม

การใช้คำตรงกันข้าม ปรากฏทั้งสิ้น 47 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.81
ของการเชื่อมโยงคำศัพท์ทั้งหมด การเชื่อมโยงคำศัพท์ประเภทนี้คือการใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์
ของคำที่มีความหมายตรงข้ามกัน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

เอากุ้งมา อันนี้เป็นผู้ชายหรือผู้หญิง
จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “ผู้ชาย” และ “ผู้หญิง” เป็นคำตรงกัน
ข้าม

พระสอนเขาว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เขาจึงทำดีตลอดจนหมด
จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “ดี” และ “ชั่ว” เป็นคำตรงกันข้าม

คนนี้ตื่น แต่น้องคนนี้หลับอยู่
จากตัวอย่างดังกล่าว คำว่า “ตื่น” และ “หลับ” เป็นคำตรงกัน
ข้าม

5.2.4.5 การใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กัน

การใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กัน ปรากฏทั้งสิ้น 95 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.21 ของการเชื่อมโยงคำศัพท์ทั้งหมด การเชื่อมโยงคำศัพท์ประเภทนี้คือการใช้คำเข้าคู่กันเป็นความสัมพันธ์ที่เกิดจากการใช้คำศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวข้องกันอย่างต่อเนื่องในข้อความเดียวกัน มีรายละเอียดดังตัวอย่างต่อไปนี้

...แล้วก็มีต้นไม้อสองต้นนี้ แล้วก็มีนกเกาะบนหลังช้าง แล้วก็มีก้อนหินอยู่ แล้วก็มีพุ่มไม้ แล้วก็ดอกไม้อ แล้วก็มีอะไร แล้วก็มีต้นหญ้า..

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ต้นไม้อ” “ก้อนหิน” “พุ่มไม้” “ดอกไม้อ” และ “ต้นหญ้า” เป็นคำที่สัมพันธ์เข้าคู่กันเป็นกลุ่มเดียวกันโดยบรรยายถึงสภาพธรรมชาติ

พ่อกับแม่ไปส่ง ส่งผมที่บ้านคุณตาคุณยาย เพื่อค้าง เพื่อค้างคืน หนึ่งคืน คุณตาคุณยายชวนไปกินข้าว พี่ที่เลยบอกว่า อ้อม อ้อมอ้อมจัง แต่แต่น้องยังไม่หยุด

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “พ่อ” “แม่” “คุณตา” “คุณยาย” “พี่” และ “น้อง” เป็นคำที่สัมพันธ์เข้าคู่กันเป็นกลุ่มเดียวกันโดยบรรยายถึงสมาชิกในครอบครัว

พระเดินกลับ จะไปบิณฑบาต บิณฑบาตเสร็จก็กลับ แล้วก็สวดมนต์

จากตัวอย่างข้างต้น คำว่า “พระ” “บิณฑบาต” และ “สวดมนต์” เป็นคำที่สัมพันธ์เข้าคู่กันเป็นกลุ่มเดียวกันโดยบรรยายถึงคำที่เป็นคำศัพท์ทางพระพุทธศาสนา

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงคำศัพท์สามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้
ตารางที่ 19 ตารางแสดงการเปรียบเทียบการเชื่อมโยงคำศัพท์ที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

การเชื่อมโยงคำศัพท์	จำนวนคำที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การใช้คำเพื่อความหมาย	4	2.37
2. การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง-ทั่วไป	6	3.55
3. การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำแสดงองค์ประกอบย่อย-ทั้งหมด	17	10.06
4. การใช้คำตรงกันข้าม	47	27.81
5. การใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กัน	95	56.21
รวม	169	100

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่าการเชื่อมโยงคำศัพท์ที่เด็กออกทิสติกใช้ในการพูดเล่าเรื่องมี 5 ประเภท การเชื่อมโยงคำศัพท์ที่เด็กออกทิสติกใช้มากที่สุดคือ การใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กัน ปรากฏร้อยละ 56.21 รองลงมาคือการใช้คำตรงกันข้าม ปรากฏร้อยละ 27.81 ส่วนการใช้คำพ้องความหมายปรากฏน้อยที่สุด โดยปรากฏร้อยละ 2.37

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความทุกประเภทที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออกทิสติก สามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 20 ตารางแสดงประเภทของการเชื่อมโยงความที่ปรากฏในการพูดเล่าเรื่อง

ประเภทของการเชื่อมโยงความ	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
1. การอ้างอิง		
1.1 การอ้างอิงหน่วยนาม	293	19.68
1.2 การอ้างอิงหน่วยกริยา	2	0.13
1.3 การอ้างอิงอนุพจน์หรือประโยค	7	0.47
รวม	302	20.28
2. การใช้คำเชื่อม		
2.1 ความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม	179	12.02
2.2 ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง	29	1.95
2.3 ความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก	1	0.07
2.4 ความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุผล	54	3.63
2.5 ความสัมพันธ์แบบขยายความ	13	0.87
2.6 ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์	9	0.6
2.7 ความสัมพันธ์แบบแสดงวิธีการ	1	0.07
2.8 ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา	65	4.37
2.9 ความสัมพันธ์แบบแสดงจุดสิ้นสุด	6	0.4
2.10 ความสัมพันธ์แบบแสดงการอ้างอิงคำพูด ความคิด หรือข้อเท็จจริง	12	0.81
2.11 ความสัมพันธ์แบบแสดงการเปรียบเทียบ	2	0.13
รวม	371	24.92

ประเภทของการเชื่อมโยงความ	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
3. การซ้ำ		
3.1 การซ้ำรูป	585	39.29
3.2 การซ้ำความ	8	0.54
3.3 การซ้ำโครงสร้าง	54	3.62
รวม	647	43.45
4. การเชื่อมโยงคำศัพท์		
4.1 การใช้คำเพื่อความหมาย	4	0.27
4.2 การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง-ทั่วไป	6	0.4
4.3 การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำแสดงองค์ประกอบย่อย-ทั้งหมด	17	1.14
4.4 การใช้คำตรงกันข้าม	47	3.16
4.5 การใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กัน	95	6.38
รวม	169	11.35
รวม	1,489	100

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่า การเชื่อมโยงความที่เด็กออกทิสติกใช้มี 4 ประเภทใหญ่คือ การอ้างถึง การใช้คำเชื่อม การซ้ำ และการเชื่อมโยงคำศัพท์ การเชื่อมโยงความที่เด็กออกทิสติกใช้มากที่สุดคือการซ้ำ ปรากฏร้อยละ 43.45 รองลงมาคือ การใช้คำเชื่อมปรากฏร้อยละ 24.92 การอ้างถึงปรากฏร้อยละ 20.28 ส่วนการเชื่อมโยงความที่ปรากฏน้อยที่สุดคือการเชื่อมโยงคำศัพท์ ปรากฏร้อยละ 11.35

เมื่อพิจารณาการเชื่อมโยงความโดยจำแนกตามประเภทย่อยพบว่า เด็กออกทิสติกใช้วิธีการซ้ำรูปเพื่อเชื่อมโยงความมากที่สุดคือปรากฏมากถึง 585 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 39.29 รองลงมาคือ การอ้างถึงหน่วยนาม การใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม การใช้คำที่สัมพันธ์กันหรือคำที่เข้าคู่กัน ปรากฏร้อยละ 19.68 12.02 และ 6.38 ตามลำดับ ส่วนวิธีการเชื่อมโยงความที่เด็กออกทิสติกใช้น้อยที่สุดคือ การใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก และการใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงวิธีการ ซึ่งปรากฏประเภทละ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.07

กล่าวโดยสรุปจากการศึกษาภาษาที่ใช้ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่าเด็กออทิสติกออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทยได้ค่อนข้างชัดเจน แต่ยังมีบางหน่วยเสียงที่เกิดการแปร เมื่อพิจารณาการแปรเสียงพบว่าการแปรเสียงเกิดขึ้นกับหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ โดยหน่วยเสียงที่เกิดการแปรเป็นส่วนใหญ่ คือ หน่วยเสียงพยัญชนะ

ผลการวิเคราะห์คำที่ใช้ในการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่า เด็กออทิสติกใช้คำ 26 ชนิดในการพูดเล่าเรื่อง คือ คำนาม คำกริยากรรม คำกริยากรรมย่อย คำกริยากรรม คำกริยา ทวิกรรม คำสรรพนาม คำลักษณนาม คำคุณศัพท์ คำจำนวนนับ คำลำดับที่ คำหน้าจำนวน คำบอก กำหนดเสียงโท คำบอกกำหนดเสียงตรีและจตุร คำบอกเวลา คำลงท้าย คำพิเศษ คำช่วยหลังกริยา คำช่วยหน้ากริยา คำปฏิเสธ คำหน้ากริยา คำหลังกริยา คำกริยาวิเศษณ์ คำบุพบท คำเชื่อมนาม คำเชื่อมอนุภาค และคำอุทาน ชนิดของคำที่เด็กออทิสติกใช้มากที่สุดคือ คำนาม นอกจากนี้เมื่อพิจารณาการใช้คำแล้วพบว่า เด็กออทิสติกยังมีข้อบกพร่องด้านการใช้คำอยู่บ้าง คือ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำไม่คงที่ การใช้คำไม่ถูกระดับ การใช้คำผิดหลักไวยากรณ์และการใช้คำตกหล่น

ผลการวิเคราะห์ชนิดและโครงสร้างวลีจากการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่า เด็กออทิสติกใช้วลี 2 ชนิดในการพูดเล่าเรื่อง คือ นามวลีและกริยวลี โดยนามวลีเป็นวลีที่พบมากกว่า เมื่อพิจารณาโครงสร้างของนามวลีและกริยวลีพบว่า เด็กออทิสติกสร้างโครงสร้างนามวลี และโครงสร้างกริยวลีได้ 1 รูปแบบ

ผลการวิเคราะห์ชนิดและโครงสร้างประโยคจากการพูดเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่า เด็กออทิสติกใช้ประโยค 3 ชนิดในการพูดเล่าเรื่อง คือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน โดยประโยคสามัญเป็นประโยคที่พบมากที่สุด เมื่อพิจารณาโครงสร้างของประโยคสามัญ และประโยคซับซ้อนพบว่า เด็กออทิสติกสร้างโครงสร้างประโยคสามัญได้ 22 รูปแบบ และสร้างโครงสร้างประโยคซับซ้อนได้ 12 รูปแบบ

เมื่อพิจารณาการวิเคราะห์สัมพันธสารพบว่า เด็กออทิสติกใช้วิธีเริ่มต้นเรื่องเล่าจากการพูดเล่าเรื่อง 6 วิธี คือ การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร การเริ่มต้นด้วยคำกริยา “มี” ตามด้วยตัวละคร การเริ่มต้นด้วยคำว่า “แบบว่า” ตามด้วยตัวละคร การเริ่มต้นด้วยกาลวลีตามด้วยตัวละคร สถานที่หรือเหตุการณ์ การเริ่มต้นด้วยนามวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์ และการเริ่มต้นด้วยประโยคคำถาม วิธีที่พบมากที่สุดคือการกล่าวถึงตัวละคร ส่วนวิธีการลงท้ายเรื่องจากการพูดของเด็กออทิสติกพบ 2 วิธี คือ การลงท้ายเรื่องด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า และการลงท้ายเรื่องด้วยเนื้อหา วิธีที่พบมากกว่าคือการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า

การเชื่อมโยงความพบว่า เด็กออทิสติกใช้การเชื่อมโยงความ 4 ประเภทใหญ่ คือ การอ้างถึง การใช้คำเชื่อม การซ้ำ และการเชื่อมโยงคำศัพท์ การเชื่อมโยงความที่เด็กออทิสติกใช้ในการพูดเล่าเรื่องมากที่สุดคือ การซ้ำ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาการเชื่อมโยงความตามประเภทย่อยพบว่า การซ้ำรูปเป็นการเชื่อมโยงความที่พบมากที่สุด

สำหรับการใช้ภาษาในการเขียนเล่าเรื่องของเด็กออทิสติกจะกล่าวในบทถัดไป